அனுப்புனர்:
அ. சீனிவாசன்
10/6. வேதாசலம் தெரு
சாலிகிராமம்
சென்னை-600093.

பாரதி ஆய்வுக் கட்டுரைப் போட்டி

பாரதியின் உரை நடை மொழி

(அ. சீனிவாசன்)

மொழியென்பது மனிதனுக்குரிய மிகப் பெரிய செல்வமாகும். ஆதி மனிதன் பேசத் தெரிந்தவனாக இல்லை. அவன் படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்றபோது பேசத் தெரிந்தவனாக வளர்ச்சி பெற்று, மனிதனுக்கு மனிதன் தங்கள் கருத்துக்களை பரிமாறிக் கொள்ளத் தெரிந்து கொண்ட போது மொழிகளின் ஆரம்ப வடிவங்கள் தோன்றியிருக்கின்றன.

தொடக்க கால மனிதன் இனக் குழுக்களாக வாழ்ந்து, பின்னர் பல இனக்குழுக்களும் இணைந்து இனக் கூட்டங்களாக வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறான். அப்போது பல இனக்குழுப் பேச்சு மொழிகளும் இணைந்து இனக் கூட்ட மொழிகளாக வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றன.

ஆதி மனிதன் காடுகளிலும் மலைகளிலும் வாழ்ந்தபோது உணவு சேகரித்தலும், வேட்டையாடுதலுமே முக்கிய தொழில்களாக இருந்தபோது, இனக் குழுக்களாக வாழ்ந்தனர். அப்போது இனக்குழு மொழிகள் உருவாகி வளர்ந்தன. அந்தப் புராதன சமுதாய மக்கள், ஆடு மாடு மேய்த்தல், கால்நடை பராமரித்தல், தொழில்களும் விரிவடைந்தபோது, காலப் பயணத்தில், நதி ஓரங்களையும் புல்வெளிகளையும் தேடிச் சென்றபோது பல இனக்குழுக்களும் சந்தித்து இணைந்தபோது பல இனக் குழுக்களும் ஒன்றிணைந்த இனக் கூட்டங்களாக உருவாகி வளர்ந்தபோது, இனக் குழு மொழிகள் இணைந்து இனக் கூட்ட மொழிகளா வளர்ச்சி பெற்று புதிய மொழி வடிவங்களும் பெற்றிருக்கின்றன. வாய்மொழி வடிவங்களாக அவை வளர்ச்சி பெற்று தொடக்க கால இலக்கியங்களும் தோன்றியிருக்கின்றன.

அந்தப் பண்டைய இலக்கியங்கள் வாய் வழியாக, ஒருதலைமுறையிலிருந்து அடுத்த தலைமுறைக்குச் சொல்லப்பட்டு மனப்பாடமாக தொடர்ச்சியாக வளர்ச்சி பெற்று சமுதாயத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. இந்த ஆரம்ப இலக்கியங்கள், ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் வளர்ச்சி பெற்று பேரிலக்கியங்களாக உருப்பெற்றுள்ளன. அத்தகைய பல இலக்கியங்களின் வளர்ச்சியை ஒட்டி அந்தந்த இனக்கூட்ட மொழிகளும் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றன. இக்கால இலக்கியங்கள் மக்கள் பேசும் மொழிகளில் எளிய முறையிலான கவிதைகள் மற்றும் பாடல்களின் வடிவங்களில் அமைந்து மக்களின் மனப் பாடங்களில் வளர்ச்சிபெற்றுள்ளன.

இக் கட்டங்கள் ஆடுமாடுகளை மேய்த்துக் கொள்ளும் கால் நடைகளைப் பராமரித்துக் கொள்ளும் காலப் பயணத்தில் இடம் பெயர்ந்து சென்ற போது மீண்டும் பல மனிதக் கூட்ட சந்திப்புகளும், சேர்மானங்களும் இணைப்புகளும் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. சமுதாயங்களின் பெருக்கத்தையும், வளர்ச்சியையும் முன்னேற்றத்தையும் ஒட்டி, ஆற்றோரங்களிலும் கடலோரங்களிலும் இக் கட்டங்களில் ஒன்றிணைந்த சமுதாயங்கள் நிலைபெறத் தொடங்கி, ஆடுமாடு மேய்த்தல் கால் நடை பராமரித்தலும், சிறிய அளவிலும் படிப்படியாக பெரிய அளவிலும் சாகுபடித் தொழிலும், அதைத் தொடர்ந்து கை வினைத் தொழில்களும் வளர்ச்சி பெற்று மனித நாகரிகம் புதிய கட்டங்களை எட்டியிருக்கிறது.

இக்காலத்தில் பல்வேறு இக் கட்டங்களில் பேச்சு மொழிகளும் இலக்கியங்களும், கவிதைகளும் பாடல்களும் இணைந்து நிலை பெற்று, சேர்ந்தாற் போல் கூடி வாழ்ந்த மக்கள் சமுதாயங்களில் மொழிகளும் வளர்ச்சி பெற்று புதிய பரிமாணங்களை அடைந்து மொழிகளின் இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் வளர்ச்சி பெற்று, புதிய வரிவடிவங்களை எழுத்துக்களையும் பெற்றிருக்கிறது.

அத்தகைய பண்டைய கால சமுதாய முன்னேற்றங்களில் உலகில் நாகரிக வளர்ச்சியின் அடையாளங்களைப் பதித்திருந்த சமுதாயங்களில் ஒன்றான தமிழ்ச் சமுதாயமும் இடம் பெற்றிருக்கிறது. அதன் மொழியும் புதிய சொல் வடிவங்களும் வரி வடிவங்களும் பெற்று சிறப்பான இலக்கியங்களை, ஆடல் பாடல்களை, கலைகளையும், சாகுபடி மற்றும் பாசன வளர்ச்சி பற்றியும், தொழில் வாணிபம், சமுதாய நிர்வாகம், ஆட்சி, அரசியல் நிர்வாகம், நீதி தண்டனை நிர்வாகம் பற்றிய இலக்கியங்களையும் வளர்த்துள்ளது. அந்த வகையில் தமிழ் இலக்கியமும் தமிழ் மொழியும் செம்மொழிச் சிறப்புடன் உலக மொழிகளில் முக்கிய இடம் பெற்றிருக்கிறது.

இவ்வாறு பண்டைய காலத்திலும், மத்திய காலத்திலும் எல்லா மொழிகளின் இலக்கியங்களும் கவிதை மற்றும் பாடல் வடிவங்களிலே வெளி வந்து நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஆங்கிலத்தில் உலகப் புகழ் பெற்ற சேக்ஸ்பியர் நாடகங்கள் கவிதை வடிவில்தான் வெளி வந்தன. எழுத்து, எழுத்தாணி, ஏடுகள், சுவடிகள், பனை ஓலைக் கட்டுகளில் சீரும் சிறப்பும் மிக்க தமிழ் இலக்கியங்களும் காவியங்களும் காப்பியங்களும் இதர பல அறிவியல், கலை நூல்களும் இடம் பெற்று மக்களிடம் பரவியிருந்தது. அவைகளைப் படித்து விளக்குபவர்களும் பாராயணம் செய்பவர்களும் மனப்பாடம் செய்து

செயல்படுத்துபவர்களும், மற்றவர்களுக்கு பாடம் போதிப்பவர்களும் சிலரே இருந்தனர்.

உரைநடை என்பது, செப்பேடுகள், அரசர்களின் ஆணைகள், கீர்த்திகள் ஆகிய வழிகளிலேயே இடம் பெற்றிருந்தன. கவிதை வடிவங்கள், சமுதாய வளர்ச்சியின் குறிப்பிட்ட வாழ்க்கைச் சாதனங்கள் மற்றும் கருவிகளின் வளர்ச்சி கட்டத்தை ஒட்டி உருவாகி நிலை பெற்றிருந்தன.

கவிதைகள் சுருங்கக் கூறி விரிந்த பொருளைத் தரத்தக்கது. அவைகள் தனியாக உரைகள், விளக்கவுரைகள், விரிவுரைகள் மூலம் தனியாக வல்லுனர்களால் உரை ஆசிரியர்களால் விளக்கப்பட்டன. கல்வி முறையும், குருகுல அடிப்படையில் அமைந்திருந்தன. உற்பத்தி சக்திகளின் வளர்ச்சியை ஒட்டியே கல்வி சாதனங்களும் அமைந்து, மொழியும் இலக்கியங்களும் சாத்திரங்களும் உருவாகி வளர்ச்சி பெற்றன.

கிரேக்க இதிகாசங்கள், கதைகள் காவியங்கள் சாத்திரங்கள் அறிவியல் இலக்கியங்களின் அடிப்படையில் அவைகளை மூலமாகக் கொண்டு, ஐரோப்பாவின் இலக்கியங்களும் தத்துவங்களும் சாத்திரங்களும் வளர்ச்சி பெற்றன.

அதே போல் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் மொழிகள், இலக்கியங்கள் தத்துவங்கள், சாத்திரங்கள் முதலியவைகளின் வளர்ச்சியில் வேதங்கள், உபநிடதங்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள், நீதி சாத்திரங்கள், அர்த்த சாத்திரங்கள், அற நூல்கள், அறிவியல் சாத்திரங்கள், வடமொழியில் உருவாகி வளர்ச்சி பெற்று இந்திய மொழிகள் அனைத்திலும் பரவி, பரஸ்பரம் செல்வாக்கினைச் செலுத்தி இந்திய மொழிகளின் பொது வளர்ச்சிக்கு உதவியுள்ளன.

இதில் தமிழ் மொழி வட மொழிக்கு ஈடாக இலக்கிய வளமும், சாத்திர வளமும் மொழி வளமும் பெற்ற சங்க நூல்கள், அற நூல்கள், காப்பியங்கள், பக்தி இலக்கியங்கள் முதலியவைகளில் தனித் தன்மையுடன் வளர்ச்சி பெற்று இதர இந்திய மொழிகளுடன் பரஸ்பரம் செல்வாக்கைச் செலுத்தி வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது.

"தென் சொல் கடந்தான் வடசொல் கலைக்கு எல்லை தேர்ந்தான்" என்று இரு மொழிகளிலும் வல்லவனாக இருந்தான் இராமன் என்று கம்பன் குறிப்பிடுகிறார். மேலும்,

"ஆரியம் முதலிய பதினெண்பாடையில்
பூரியர் ஒரு வழிபுகுந்ததாம் என
ஓர்வில கிளவிகள் ஒன்றோடு ஒப்பு இல
சோர்வில விளம்பு புள் துவன்றுகின்றது"

என்றும் கம்பன் குறிப்பிடுகிறார்.

பாரதியோ "விதமுறு நின் மொழி பதினெட்டும் கூறி வேண்டியவாறுனைப் பாடுதும் காணாய்" என்றும்,

"செப்பு மொழி பதினெட்டுடையாள், எனில்
சிந்தனை ஒன்றுடையாள்" என்றும் பாடுகிறார்.

இந்திய இலக்கியங்களின், சாத்திரங்களின் தத்துவங்களின் இணைப்பையும் பரஸ்பரம் செயல்பாட்டையும் தொடர்புகளையும், அவைகள் மூலம் நமது மொழிகளின் வளர்ச்சி பற்றியும் தமிழ்ப் புலவர்கள் அறிஞர்கள் பலரும் எடுத்துக் கூறியுள்ளதைக் காண்கிறோம்.

<u>எழுத்தும் சொல்லும்</u>

மனிதனுடைய வாயொலிகளிலிருந்து உச்சரிப்பிலிருந்து எழுத்துக்களும் எழுத்துக்களின் சேர்மானங்களிலிருந்து சொல்லும், அந்த சொல்லிற்குப் பொருளும் கருத்தும், கருத்து வடிவங்களும் உண்டாயிருக்கின்றன.

சொற்களும் சொற்றொடர்களும் ஒவ்வொரு மொழியிலும் உயிர்த் துடிப்பானவை. சிறந்த கவிஞர்களின் கவிதைகளிலும் எழுத்தாளரின் படைப்புகளிலும் அத்தகைய உயிர்த் துடிப்பைக் காண முடிகிறது.

ஒரு மொழியின் வளம் அதன் சொற்களின் எண்ணிக்கையிலும், அச் சொற்களின் பொருளிலும், அப்பொருளின் விரிவிலும் அடங்கியிருக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட எந்தக் கருத்தையும் ஒரு மொழியில் சொல்ல முடியுமானால் அம்மொழி வலுவான வளமான மொழியாகிறது.

காலத்தால் இடத்தால் மனித குல வரலாற்றில், உற்பத்தி சக்திகளின், மனித நாகரீகத்தின், பொருள் செல்வத்தின் அறிவுச் செல்வத்தின் வளர்ச்சியை ஒட்டி மொழிகளின் சொற்களும் அவற்றின் பொருளும் விரிவுபட்டு வளர்ந்திருக்கின்றன. எனவே மொழியின் வளர்ச்சிக்கு சொல் வளம் பெருகிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும்.

அவ்வாறு தமிழ் மொழியின் சொல் வளம் மத்திய காலம் வரை பெருகிக் கொண்டே வந்து செழுமை பெற்றிருக்கிறது. கம்ப ராமாயணம்,

சைவ, வைணவ பக்தி இலக்கியங்கள், காப்பியங்கள் முதலியன தமிழ் மொழியின் சொல் வளத்தை மிகப் பெரிய அளவில் பெருக்கியிருக்கின்றன. "எல்லை யொன்றின்மை" யெனும் பொருளதனைக் கம்பன் குறிகளால் காட்டிட முயலும் முயற்சி" என்று பாரதி கம்பனைக் குறித்துக் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

வெறும் எழுத்துக்களின் சேர்க்கையால் மட்டும் சொற்கள் உண்டாகி விடுவதில்லை. அந்த சொற்களுக்குரிய பொருளும், கருத்துக்களும், கருத்து வடிவங்களும் அமைகின்றன. இவையெல்லாம் நீண்ட மொழியாராய்ச்சிக்குரியன.

கம்பனுடைய மகா காவியத்தில் ஏராளமான பல புதிய சொற்கள் காலத்திற்கேற்றவாறும், நீண்ட எதிர்காலத்திற்குப் பொருந்தும் முறையிலும் வடிவப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. அவர் கையாண்டுள்ள பல சொற்களுக்கு புதிய விரிவான பொருளும் வந்திருக்கிறது. புதிய பல கருத்துக்களும் கருத்து வடிவங்களும் கொண்ட சொற்கள் வந்திருக்கின்றன. அவைகளுக்கு விளக்கங்களும் விரிவுரைகளும் காலத்திற்கேற்றவாறு வளர்ந்திருக்கின்றன.

எடுத்துக் காட்டாக உலகு, உலகம் என்னும் சொற்கள் தமிழ் மொழியின் வடிவம் பெற்று, தமிழில் இணைந்திருக்கிறது. ஆயினும் அந்த சொற்களின் பொருள் காலத்தாலும் இடத்தாலும் விரிவடைந்து வந்திருக்கிறது.

தமிழ்ப் புலவர்களும் கவிஞர்களும், இலக்கியங்களும் உலகு, உலகம் என்னும் சொற்களை அதிகமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள். இதில் அவர்களின் பொதுமை நோக்கம் வெளிப்படுகிறது.

புறநானூற்றுப்பாடல்கள் உலகை இயற்கையின் வடிவமாகவே காண்கிறது. "மண் திணிந்த நிலனும், நிலன் ஏந்திய விசும்பும், விசும்புதை வரு வளியும், வளித்தலை இய தீயும், தீ முரணிய நீரும் என்றாங்கு ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கை போல" என்று புறநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. "புத்தேள் உலகத்து" என்று குறிப்பிடுகிறது. அத்துடன் ஞாலம், வையம், நிலம், பார் என்னும் சொற்களையே உலகைக் குறிப்பதற்கு பெரும்பாலும் கூறப்படு வதைக் காண்கிறோம்.

"மலர்தலை யுலகின் மல்கிருளகல" என்று நன்னூல் தொடங்குகிறது. இங்கு மலர்தலை உலகு என்பது மிக விரிவான பரந்த உலகைக் குறிக்கிறது. இதில் உலகம் முழுவதும், அதில் அடங்கியுள்ள பொருள்கள் அனைத்தும் என்று விரிவான பொருளில் நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். ஞாயிறு தோன்றும்போது

இந்த விரிவாக உலகில் பரவியுள்ள இருள் அனைத்தும் நீங்கி, உலகின் பொருளனைத்தும் உயிரனைத்தும் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்து ஒளி பெற்று உயிர்ப்பெற்று செயல்படத் தொடங்குகின்றன என்னும் கருத்தைக் காண்கிறோம்.

இளங்கோவடிகளார் தனது சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தின் மங்கல வாழ்த்துப் பாடல்களில் "அங்கண்உலகு" என்றும் "நாமநீர்வேலி உலகு" என்றும், "வீங்கு நீர் வேலி உலகு" என்றும், மண்ணுலகை மட்டுமே குறிப்பிட்டுக் கூறுகிறார் என்றாலும் இவ்வுலகிலுள்ள பொருளனைத்தும் உயிரனைத்தும் இச்சொல்லில் நிறைந்து நிற்கிறது. திங்களின் ஒளியும், மாமழையின் அருளும், ஆட்சியின் கருணையும் உலகைக் காக்கிறது என்னும் பொருள் நிறைந்திருக்கிறது.

"அகர முதல எழுத்தெல்லாம்
ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு" என்னும் பெருமைக்குரிய திருக்குறளின் தொடக்கத்தில் எழுத்தெல்லாம் அகரத்திலிருந்து தொடங்குவதைப் போல உலகமெல்லாம் ஆதி பகவனிடமிருந்து தொடங்குகிறது என்றோ அல்லது, "உலகமெல்லாம் ஆதி பகவனிடமிருந்து தொடங்குவதைப் போல எழுத்தெல்லாம் அகரத்திலிருந்து தொடங்குகிறது" என்றும் கொள்ளலாம். உலகில் உள்ள அனைத்து மொழிகளிலும் எழுத்துக்கள் அகரத்திலிருந்தே தொடங்குகின்றன. இதில் நமது குறிப்பு உலகம் என்பது. அந்த உலகு ஆதி பகவனிடமிருந்து தொடங்குகிறது என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. இங்கும் உலகு என்பது அனைத்துமாகிய பொருளின் கருத்து வடிவத்திலேயே குறிப்பிடப்படுகிறது.

இனி கம்பன் "உலகம் யாவையும் தாமுள ஆக்கலும், நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும்" என்று குறிப்பிடுகிறார். இங்கு உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் அனைத்தின் செயல்பாட்டினை, நிலைபாட்டினைக் கம்பர் குறிப்பிடுகிறார். உலகிலுள்ள பொருள் அனைத்தும் இடைவிடாத இயக்கத்தில், வளர்ச்சியில் மாற்றத்தில் நிலை கொண்டிருக்கின்றன என்னும் கருத்தமைவு புலப்படுகிறது. உலகில் உள்ள பொருட்கள் அனைத்தும் தோன்றி, நிலை பெற்று, பழைய நிலையிலிருந்து நீங்கி, புதிய நிலைக்கு மாறிக் கொண்டிருக்கும் நிகழ்ச்சிகளைக் கம்பன் காண்கிறார். இங்கு உலகும் உலக நிகழ்ச்சிகளும் அவைகளின் இடைவிடாத தோற்றமும் பிறப்பும் வளர்ச்சியும் மாற்றமும் கொண்ட ஒரு அற்புதமான காட்சியைக் கம்பன் நமக்குக் காட்டுகிறார். அதையே ஆண்டவனுடைய அலகிலா விளையாட்டாகக் கம்பன் காட்டுகிறார்.

"உலகெலாம் உணர்ந்து ஓதற்கு அரியவன்" என்று சேக்கிழார் பெருமான் தனது பெரிய புராணத்தைத் தொடங்குகிறார். இங்கு "உலகெலாம்" என்பது உலகில் உள்ள "உயிர்ப்பொருள் எல்லாம்" என்றும், "அறிவு பெற்றுள்ள உயிர் எல்லாம்" என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

இவ்வாறு மிக விரிவாக, பரந்த ஆழ்ந்த, அனைத்தளாவிய கருத்து வடிவத்தில் உலகு, உலகம் என்னும் சொற்களைக் காண்கிறோம்.

ஒரு மொழியின் கவிதை வடிவிலாயினும், உரைநடை வடிவமாயினும், அதன் சொல் பெருக்கத்தை ஒட்டி வளம் பெற்று விரிவடைகிறது என்பதைக் காண்கிறோம். அந்த வகையில் தமிழ் மொழியில் குறிப்பாக சங்க காலத்தி லிருந்து மத்திய காலம் வரை கவிதை வடிவில் எண்ணற்ற பல நூல்களும் தோன்றி சொல் வளம் பெற்றிருக்கிறது. அந்த சொற்களின் பொருளும் கருத்துக்களும் கருத்து வடிவங்களும் வளம் பெற்று விரிவடைந்திருக்கின்றன.

பல்வேறு சமயங்களும் சிறந்த பல தத்துவ ஞானக் கருத்துக்களையும் அறநெறிகளையும், ஒழுக்க நெறிகளையும், தனி மனித வாழ்க்கை மற்றும் சமுதாய வாழ்க்கையின் தத்துவங்களைப் பற்றியெல்லாம் கூறும் சிறந்த கருத்துக் களைப் பற்றி "பல்பெரும் சமயம் சொல்லும் பொருளும் போல் பரந்தது" என்று ஆற்றின் பெருமையைப் பற்றி அது கொடுக்கும் வளத்தின் விரிவைப் பற்றிக் கம்பன் கூறுகிறார். கோசல நாட்டு மக்கள் செல்வமும் கல்வியும் நிறைந்திருந் தனர் என்று இரண்டையும் இணைத்துக் கூறுகிறார். இன்னும் "எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வமும் எய்தலாலே, இல்லாரும் இல்லை உடையார்களும் இல்லை" என்று எல்லாப் பெரும் செல்வமும் எய்தியிருந்தனர் என்று மக்களின் வாழ்க்கை நிலையை மிகவும் உயர்ந்த மட்டத்திற்கு உயர்த்திச் சென்றிருக்கிறார். இன்னும் "அன்பு அரும்பி தர்மம் மலர்ந்து" நிறைந்திருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

"வெள்ளமும் பறவையும், விலங்கும் வேசையர் உள்ளமும் ஒரு வழி ஓட நின்றவன்" என்று தசரதன் ஆட்சியைப் பற்றி சிறப்பாகக் கம்பன் குறிப்பிடுகிறார். ஐம்புலன் உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்தி, ஒருமுகப்படுத்தி பகுத்தறிவின் மூலம் சரியான திசை வழியில் கொண்டு செல்லும் சிறந்த மனித ஆற்றலையும் திறனையும் அற நெறி வாழ்க்கையைப் பற்றியும் சிறப்பாக கருத்துக் களைக் கம்பன் தனது அரிய சொற்களில் முன் வைக்கிறார். "ஆட்டிர்கள் மூவரை அறவர் ஆக்கிய வசிட்டன்" என்று கம்பர் குறிப்பிடுவதைக் காண்கிறோம்.

இராமனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, "அறிவின் உம்பரான்" என்றும், "நன் புகழ்நன்னிலும் பெரிய நன்மையான்" என்றும், "கலைகளின் பெருங்கடல் கடந்த கல்வியான்" என்றும், "அருளின் ஆழியான்" என்றும், "வானினும் உயர்ந்த தோளாய்" என்றும், "ஏதமில் அறத்துறை நிறுத்திய இராமன்" என்றும், "வேதமும் அறமும் சொல்லும் மெய் அற மூர்த்தி வில்லோன்" என்றும், "மூலமும் நடுவும் ஈறும் இல்லது ஓர் மும்மைத்து ஆய காலமும் கணக்கும் நீத்த காரணன்" என்றும், "முற்றிய பொருட் கெலாம் முடிவுளான்" என்றும், "அறம் வளர்க்கும் கண்காளன்" என்றெல்லாம் கம்பன் தனது சொல் குறிகளால் காட்டுகிறான்.

பரதனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது "செம்மையின் ஆணி" என்று கூறுகிறார். அது அருமையான கருத்துச் செறிவு மிக்க சொற்றொடராகும். நல்ல விளைந்த கட்டியான முற்றதை ஆணி முற்று என்று குறிப்பிடுவார்கள். தேக்கு மரத்தின் வேப்ப மரத்தின் வைரம் வலுவானது. வண்டிக்கு அச்சாணி அவசியமானது. மாங்கொட்டையில் ஒரு மணம் உள்ளது. அந்த மணம் மாமணம். அந்த மணம் அந்த விதையின் முளையில் சாரமாக அமைந்துள்ளது. அந்த மணம் அந்த விதையிலுள்ள முளை, முளைத்து செடியாகி மரமாகி, பூ பூத்து, காய்த்து பழமாகும் போதும் நமது மூக்கைத்துளைக்கிறது. வேம்பின் விதையில் உள்ள கசப்பு நோய்தீர்க்கும் மருந்து, அது முளைத்து செடியாகி மரமாகி பூ பூத்துக் காய் காய்த்து நிற்கும்போது அம்மரத்தில் அதன் பட்டைகளில், கிளைகளில், இலைகளில் பூக்களில், காய்களில் அம்மரத்தின் வேரில், பிசினில், நமது நாக்கால் தொட்டால் கசப்பாக இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

செம்மையின் குணம், இயல்பு சாரம் அனைத்தும் பரதனுடைய குணத்தில், இயல்பில், சாரத்தில் கெட்டிப்பட்டு நிற்பதைக் கம்பன் செம்மையின் ஆணி, நன்கு விளைந்து பக்குவப்பட்ட செம்மை குணம் என்று குறிப்பிடுவது சிறப்பாக அமைந்துள்ளதைக் காண்கிறோம். செம்மையின் ஆணி என்னும் தலை சிறந்த சொற்றொடருக்கு முழு விளக்கம் கொடுக்க, அச்சொற்றொடரின் முழு பரிமாணத்தை எடுத்துக் காட்ட, கம்பனே தான் வர வேண்டும்.

அகத்தியனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது "தமிழ் என்னும் அளப்பரும் சலதி தந்தவன்" என்று கூறுகிறார். இங்கு தமிழை அதன் சொல் வளத்தை பெருங்கடலுக்குக் கம்பன் ஒப்பிடுகிறான். இன்னும் "நீண்ட தமிழால் உலகை நேமியின் அளந்தான்" என்று குறிப்பிடுகிறான். திருமால் வாமனனாக

வந்த தனது நீண்ட திருவடிகளால் உலகை அளந்ததைப் போல், அகத்தியன் நீண்ட தமிழால் (தமிழின் சொல் வளத்தால்) உலகை அளந்தவன் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும், "என் திசையும், ஏழ் உலகும், எவ்வுயிரும் உய்யக் குண்டிகையினின் பொருவில் காவிரி கொணர்ந்தான்" என்றும், "என்றும் உள தென் தமிழ் இயம்பி இசை கொண்டான்" என்றும் தமிழ் தந்த அகத்தியனைப் பற்றியும் அவன் தந்த தமிழின் சிறப்பு பற்றியும் கம்பன் குறிப்பிடுகிறார்.

இராவணனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது "வீணையின் இசைபட வேதம் பாடுவான்" என்று கூறுகிறார்.

அனுமனைப் பற்றிக் கம்பன் மிகச் சிறப்பாக பல நல்ல சொற்களில் கூறுகிறார். "தன் பெரும் குணத்தால் தன்னின் தான் அலது ஒப்பிலாதான்" என்று மாருதியைக் குறிப்பிடுகிறான். அத்துடன் அனுமனுக்கு இராமன் வாயால் "சொல்லின் செல்வன்" என்ற பட்டமளிக்கிறான். இது மிகச் சிறந்த சொற்றொடராகும். இச்சொற்களில் ஆற்றல், நிறைவு, கல்வி, அமைதி (நிறைந்திடும்) அறிவு, கல்லாத கலை (பொது அறிவு) வேதக் கடல் ஆகிய அனைத்தும் அடங்கும். "சொல்லின் செல்வன்" என்பதில் சொற்களின் வளம் செழுமை, செல்வம் அடங்கியிருக்கிறது.

இன்னும் மாருதியைப் பற்றி "திருமந்திரின் தனிமை தீர்ப்பான்" என்றும், "நீதி நலத்தின் வினை ஓர்வான்" என்றும், "வினைப் பகையை வென்றான்" என்றும், "ஊழிதோறும் உயர்வுறும் கீர்த்தியான்" என்றும், "வேத நன்னூல் உய்த்துள காலமெல்லாம் புகழொடும் ஓங்கி நிற்பான்" என்றெல்லாம் கம்பன் குறிப்பிடுகிறார்.

வாலிக்கும் இராமனுக்குமிடையில் நடைபெறும் உரையாடல் கம்பனுடைய காவியத்தில் மிகச் சிறந்த காட்சியாக அமைந்திருக்கிறது. சிறந்த தமிழ்ச் சொற்களும் கருத்துக்களும், கருத்து வடிவங்களும் நிறைந்திருக்கின்றன.

வாலியும் சுக்கிரீவனும் ஒருவருக்கொருவர் சண்டை போட்டுக் கொண்டதைக் குறிப்பிடும்போது, "உந்துவர், உதைப்பர், ஏற்றுவர், கடிப்பர்

நீரை இடிப்பர், மரத்தினால் அடித்து உரப்புவர், ஒறக்குவர், தெழிப்பர், தீ விழிப்பர் என்றெல்லாம் குறிப்பிடுகிறார் கம்பர்.

வாலி மீது இராமன் தனது கணையை ஏவினான். வாலி சோர்ந்து வீழ்ந்தான். தன் மீது பாய்ந்திருந்த அம்பை இழுத்துப் பிடித்து அது யாருடையது என்று பார்த்தான். அதில்,

"மும்மைசால் உலகுக்கெல்லாம்
மூலமந்திரத்தை, முற்றும்
தம்மையே தமர்க்கு நல்கும் தனிப்
பெரும் பதத்தைத், தானே,
அம்மையே எழுமை நோய்க்கும்
மருந்தினை, இராமன் என்னும்
செம்மை சேர் நாமம் தன்னைக்
கண்களில் தெரியக் கண்டான்"

என்னும் சொற்கள் கம்பன் கவிதையில் வெளிப்படுகின்றன. இந்த சொற்கள் எல்லாம் ஆழ்ந்த தத்துவ ஞானக் கருத்துக்கள் பொதிந்தவைகளாக உள்ளதைக் காண்கிறோம்.

இன்னும், இல்லறம் துறந்த நம்பி, வில்லறம் துறந்த வீரன், வேத நூல் சொல்லறம் துறந்திலாத சூரியன் மரபு, நல்லறம் துறந்தது, வெள்ளிடை மகுடம் சாய்க்கும், வெடிபடசிரிக்கும், இறை திறம்பினன், இறந்தோர் இயற்கை, முறை திறம்பினை, மறைதிறம் பாத வாய்மை, மனுவில் சொல்லும் துறை திறம்பாமல் காக்கத் தோன்றினான்,

வாய்மையும் மரபும் காத்து மன் உயிர் துறந்த வள்ளல், தாய்மையும் அன்றி, நட்பும் தருமமும் தழுவி நின்றாய், என்றும், இன்னும், குலம், கல்வி, கொற்றம் உற்று நின்ற நல்ல நலம், புவனம், நாயகம், வலம், உலகம் தாங்கும் வன்மை, திண்மை, கோவியல் தருமம் (அரச நீதி – ஆட்சி அறம்) ஒலி கடல் உலகம் கவியது காலம், ஒழுக்கம், விருப்பம், நாட்டொரு கருமம், காட்டொரு கருமம், ஆண்மைத் துறை, தொன்மையின் நன்னூல், மருமத்து எய்தல், வீரம், விதி, மெய்ம்மையின் வாரம், பாரம், பகை, அறம் காக்கின்ற பெருமை, நூல் இயற்கை, மன் அறவேலி, வீரம் பழுதள, கல்வியின் மெய்ந்நெறி, மறம் திறம்பல்,

....11.....

அறம் திறம்பல், ஏதிலார், எளியர், தீது தீர்ந்தல், அருங்குலக் கற்பு, எய்திய எய்தியதாக இயற்றினான், உணர்வு சென்றுழிச் செல்லும் ஒழுக்கம், கலங்கலா அறநெறி, பொறியின் யாக்கை, புலன் நோக்கிய அறிவு, வீடு பெற்ற விலங்கு, சிந்தை நல்லறத்தின் வழி சேர்தல், நன்று தீதென்று இயல்நெறி நல்லறிவு, தக்கது இன்ன, தகாதது இன்ன என ஒக்க உன்னல், காலன் ஆற்றல் கடிந்த கணிச்சியான், வினையினால் வரும் மேன்மையும், கீழ்மையும் (இங்கு வினை என்பது செயல்) மனையின் மாட்சி, அறத்திறன் அழிய செய்யான் புவியுடை அண்ணல், (ஆட்சியில் இருப்போர் அறத்தின் திறனை அழிக்கும் எந்தச் செயலையும் செய்பலாகாது) தாய் என உயிர்க்கு நல்கல், தருமம், தகவு, சால்பு, நெறியின் நோக்கும் நேர்மை, என்றெல்லாம் புதிய கருத்துக்களும் கருத்து வடிவங்களும் நிறைந்த சொற்களைக் கம்பன் குறித்துக் காட்டுகிறார்.

வாலியைச் "சிறியன சிந்தியாதான்" என்று கம்பர் பாராட்டு கிறான். அறிவுத் தெளிவு பெற்ற வாலி, தனது விரிந்த மனப் பான்மைக்கும், அறிவு முதிர்ச்சிக்கும் எடுத்துக் காட்டாக "ஆவிபோம் வேலையில் அறிவு தந்து உதவினாற்" என்று கூறி, மூவர் நீ, முதல்வன் நீ, முற்றும் நீ, மற்றும் நீ, பாவம் நீ, தருமன் நீ, பகையும் நீ, உறவும் நீ என்றெல்லாம் இராமாவதாரத்தின் அவைத்தனாகிய தன்மையை கம்பன் தனது சொற்களினால் காட்டுகிறார்.

சங்க காலத்தில், சேர, சோழ, பாண்டியர்களாகிய மூவேந்தர்கள் தமிழ் வளர ஆதரவு கொடுத்தனர். அக்காலத் தமிழ் இலக்கியங்கள் தமிழின் பண்டையப் பெருமையை உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டுவன வாக அமைந்திருந்தன என்பதைக் கண்டோம். அக்காலத்தின் தமிழ் மொழியின் சொல்வளம், இலக்கணம், இலக்கியம் நமது மொழியின் அடித்தளமாக அமைந்தது என்பதை அறிவோம்.

தொடர்ந்து ஏற்பட்ட தமிழகத்தின் நாகரீக வளர்ச்சியிலும், பாரத நாட்டின் தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் சமுதாய வளர்ச்சியிலும், தமிழ் மொழிக்கும் வடமொழிக்கும் ஏற்பட்ட உறவு தொடர்பு சேர்மானம்

முதலியவற்றால் மத்திய காலத்தில் மிகப் பெரும் அளவிற்கு தமிழ் மொழியின் இலக்கியங்கள் வளர்ச்சி பெற்ற தமிழ் மொழியின் சொல்வளம் விரிவுபட்டது. இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக கம்பனது மகா காவியத்தின் சொல்வளத்தின் அருஞ்சுவையை சிறிது கண்டோம்.

இன்னும் இக்காலத்தில் இதர எண்ணற்ற பல தமிழ் இலக்கியங்கள் காப்பியங்கள் அற நூல்கள், பக்தி இலக்கியங்கள் முதலியவை எல்லாம் பெரிய அளவில் தமிழ் மொழியின் சொல்வளத்தைப் பெருக்கியிருக்கின்றன என்பதை ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளோம்.

கவிதை வடிவங்களிலான இலக்கியங்கள் வளர்ச்சி பெற்ற காலத்தில் பேச்சு மொழிகள் எழுத்து மொழிகளாக மக்கள் மொழி இலக்கிய மொழிகளாக இரண்டும் இணைந்தும் ஒவ்வொன்றும் சுயேச்சையாகவும் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றன. இலக்கியங்களை மக்களுக்கு விளக்கிச் சொல்லும் வகையில், விரிவுரைகள் ஆற்றும் முறையிலும் பேச்சு மொழிகள் வளர்ச்சி பெற்று, அவையும் மொழியின் சொல்வளத்தின் வளர்ச்சிக்கு உதவியுள்ளன.

உற்பத்தி சக்திகளின் வளர்ச்சி, அரசியல் ஆட்சி நிர்வாகங்களின் விரிவு, கல்வி கலாச்சார வளர்ச்சி மற்றும் வெளித் தொடர்பு, வாணிப வளர்ச்சி, மக்களுடைய சமுதாயப் பரிமாற்றம், தொழில் மற்றும் தொழில் நுட்பங்களின் வளர்ச்சி, ஆடல் பாடல் முதலியவற்றின் வளர்ச்சி மற்றும் பரிமாற்றங்கள் பரஸ்பர தொடர்புகள் முதலியவையெல்லாம் மொழிகளின் சொல் வளப் பெருக்கத்திற்கு உதவியாக இருந்துள்ளன. அந்த வகையில் தமிழ் மொழியும் இடம் காலம் சூழ்நிலைகள் ஆகியவைகளின் மத்தியில் சிறந்த முறையில் சொல்வளம் பெற்று தனது வலுவை வைரத்தன்மையை பலப்படுத்தியிருக்கிறது. அதன் மூலம் தமிழ் மொழியின் அடித்தளமும், மேல் கட்டுமானங்களும் மேலும் பலப்பட்டு விரிவுபட்டுள்ளன.

உரைநடை காலம்

பதினாறு, பதினேழாம் நூற்றாண்டு காலங்களிலும் அதற்குப் பின்வரும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் தொழிற் புரட்சி ஏற்பட்டதை ஒட்டி, மிகப் பெரிய அளவில் சமுதாய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. புதிய நவீன எந்திரத் தொழில்கள் வளர்ச்சியடைந்தன. உற்பத்தி சக்திகள் அபரிமிதமான அளவில்

....13....

வளர்ச்சி பெற்றன. அச்சு எந்திரங்கள் மற்றும் இதர கல்வி சாதனங்கள் பெருகின.

மன்னராட்சி முறைகள் மாறி மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பாராளுமன்ற ஜனநாயக ஆட்சி முறைகள் தோன்றி நிலை பெற்றன. மத நிறுவனங்கள், மடாலயங்களின் ஆதிக்கம் குறைந்து மதச் சார்பற்ற அரசுகள் தோன்றின. மக்களிடம் மிகப் பெரிய அளவில் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டு தீவிரமான கலாச்சாரப் புரட்சிகள் நிகழ்ந்தன. மக்களுக்கிடையில் பகுத்தறிவுப் பிரச்சாரங்களும், ஜனநாயகப் பிரச்சாரங்களும் அதிகரித்தன. பத்திரிகைகள் (செய்தித்தாள்) கதைகள் கட்டுரைகள், நவீனங்கள் பெருகின. அவைகளின் மூலம் மொழிகளின் உரை நடை விரிவுபட்டு அவை புதிய பரிமாணங்களை எட்டின.

இத்தகைய உரை நடை வளர்ச்சிக்கு, செய்தித்தாள்கள், உரை நடைப் புத்தகங்கள், பாடப் புத்தகங்கள், அறிவியல் கட்டுரைகள் முதலியவற்றின் வளர்ச்சிக்கும் விநியோகத்திற்கும் உபயோகத்திற்கும், அச்சு எந்திரங்களும், நவீனப் போக்குவரத்து சாதனங்களும் அடித்தளமாக அமைந்தன.

உற்பத்தி முறை, அரசியல், போக்குவரத்து, கல்வி கலாச்சாரம் மனித வாழ்க்கையின் இதர பல்வேறு துறைகளிலும் ஒரு புதிய நாகரிகம் ஐரோப்பிய நாகரிகம் உலகம் முழுவதிலும் பரவியது.

அந்நிய ஆட்சி

இந்திய நாட்டில் அந்நியர் ஆட்சி பரவியது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நிலை பெற்றது. அந்நிய ஆட்சி இந்திய நாட்டின் பழம் பெரும் நாகரிகத்தை அழித்தது. அந்நிய ஆட்சியின் கொள்ளை இந்திய நாட்டில் மிகப் பெரிய சேதங்களையும், படுகாயங்களையும் பதித்தது. நமது நாட்டின் பழைய உற்பத்தி முறை படிப்படியாக அழிந்தது. பழைய ஆட்சி முறைகள் நிர்வாக முறைகள் அழிந்து புதிய அந்நிய ஆட்சி நிர்வாகமும் ஏற்பட்டது. இந்திய நாட்டின் மொழிகள், கல்வி, கலாச்சாரம், இலக்கிய வளர்ச்சி முதலியன அனைத்தும் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டன.

அந்நிய ஆட்சியாளர்களின் ஆதரவிலும் நிழலிலும், சில கிறித்தவ பாதிரியார்களும், மத போதகர்களும் இந்திய நாட்டிற்கு வந்து கடலோரங்களில் தங்கள் மத அமைப்புகளை உருவாக்கி, அச்சு எந்திரங்கள் மூலம், கிறித்தவ வேத நூல்களை மொழியாக்கம் செய்து இந்திய மொழிகளில் வெளியிட்டு மக்களிடம் பரப்பினர். அப்போது அதை யொட்டி, தமிழ் மொழியிலும் உரைநடை நோக்கி வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கியது.

ஆங்கிலக் கல்வி, வியாபாரம், போக்குவரத்து, ஆட்சி நிர்வாகம் மூலம் இந்திய மொழிகளில் உரை நடை, தமிழ் மொழியில் உரைநடை, பாட நூல்கள், பத்திரிகைகள் முதலியன பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சற்று அதிகமாக வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது.

பேராசிரியர் பெருந்தகை டாக்டர் ந. சஞ்சீவி அவர்கள் தமது ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் முதல் தொகுதியில், கட்டுரைக் கலை என்னும் தலைப்பிலான கட்டுரையில் "இவ்வாறு சங்க காலத்தில் அரும்பாய்ப் பிறந்து, சமய காலத்தில் ஆறாய்ப் பெருகி, சமுதாய காலமாகிய கடந்த இரு நூற்றாண்டுகளில் பொதுவாகத் தமிழ் உரை நடையும், சிறப்பாகக் கட்டுரைக் கலையும் கடலாய்ப் பொங்கத் தொடங்கிய காலம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டேயாகும்" என்று சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

இனி தமிழில் உரை நடையையும் கட்டுரைக் கலையையும் கையாண்ட, வளர்த்த தமிழ்ப் பெரியார்கள் பலரைப்பற்றி தமிழ்ப் பெரியார் பேராசிரியர் பெருந்தகை டாக்டர் ந. சஞ்சீவி அவர்கள் தமது கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார். வடலூர் வள்ளலார் இராமலிங்கர், ஆறுமுக நாவலர், சங்கத்தமிழ் வளர்த்த தமிழ்த்தாத்தா உ.வே. சாமிநாதய்யர், மறைமலை அடிகள், தமிழ்ச் சான்றோர் திரு.வி. கல்யாணசுந்தர முதலியார், பெருங் கவிஞர் பாரதியார் மற்றும் பல தமிழ் அறிஞர்களையும் பேராசிரியர் பெருந்தகை குறிப்பிடுகிறார்.

உரை நடையில் கட்டுரைகள் கருத்துரை, கதைகள், நவீனங்கள் ஆராய்ச்சித் தொகுதிகள், ஆய்வுரைகள், அறிவியல் தொகுதிகள் இலக்கியத் தொகுதிகள் மூலம் இப்பெரியார்கள், தங்கள் கருத்துக்களை மக்களிடையில் எளிய நடையில் பரப்பினார்கள். இப்பெரியார்களில் பலரும் தமிழ் மட்டு மல்லாமல் இதர பல மொழிகளிலும் குறிப்பாக வடமொழி, ஆங்கிலம் முதலிய வற்றிலும் வல்லுனர்களாவர். எனவே அவர்களுடைய உரைநடையில் இதர மொழிகளின் தாக்கமும் செல்வாக்கும் இருப்பதையும் காணலாம். அதே சமயத்தில் தனித்தமிழுக்கான முயற்சிகளும் நடைபெற்றிருக்கின்றன.

அருட்பிரகாச வள்ளலார் இராமலிங்கர்

வள்ளலார் இராமலிங்க சுவாமிகள் தமிழ் மொழி மட்டுமே நக்கறிந்தவர். அவர் வாழ்ந்த காலம் தமிழகத்தில் ஆங்கிலேயர் வணிக ஆட்சியில் இருந்த காலம். அன்னிய ஆட்சியால் மக்கள் அளவுக்கு மீறிய அவதிகளுக்குள்ளாயிருந்தனர். மக்கள் பசியால், பட்டினியால் செத்து மடிந்து கொண்டிருந்தனர். கல்வியறிவு இல்லாமல் கண் மூடிப் பழக்க வழக்கங்கள் நிரம்பி சமுதாய சீரழிவுகளும் பெருகியிருந்த காலம்.

மிகப் பெரிய சமூக சீர்திருத்தவாதியாக இராமலிங்க அடிகள் தமிழகத்தில் தோன்றி அருட் சோதியாக விளங்கினார். அவர் காலத்தில் தமிழ் மொழியில் வடமொழி செல்வாக்கும் ஆங்கில மொழி செல்வாக்கும் பரவியிருந்தது. வள்ளலார் தனது கவிதைகள், உரைநடைக் கருத்துரைகள் மூலம் மக்களுக்கு தலை சிறந்த நல்லுரைகளை வழங்கியுள்ளார். அவருடைய ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கத்தில்,

"உலகத்தில் மனிதப் பிறப்பைப் பெற்றுக் கொண்டவர்கள் இந்தப் பிறப்பினால் அடையத்தக்க ஆன்ம லாபத்தைக் காலமுள்ளபோதே அறிந்து அடைய வேண்டும்" என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்த ஆன்ம லாபம் என்பது பற்றி கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார்.

எல்லா அண்டங்களையும், எல்லாப் புவனங்களையும், எல்லாப் பொருட்களையும் எல்லா ஜீவர்களையும், எல்லா ஒழுக்கங்களையும், எல்லாப்

...16....

பயன்களையும் நமது பூரண இயற்கை விளக்கமாகிய 'அருட் சத்தியால்' தோற்றி விளங்க, விளக்கம் செய்விக்கின்ற இயற்கை உண்மை வடிவினராகிய 'கடவுளின்' பூரண இயற்கை இன்பத்தைப் பெற்று, எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும், எவ்விதத்தும் எவ்வளவும் தடை படாமல் வாழ்கின்ற ஒப்பற்ற வாழ்வே இந்த மனிதப் பிறப்பினால் அடையத்தக்க ஆன்ம லாபம் என்று உண்மையாக அறிய வேண்டும்" என்று கூறுகிறார்.

இந்த உரையில் தத்துவ ஞானமும் வள்ளலாரின் கொள்கையும் தமிழும் தமிழ் நடையும் வெளிப்படுகிறது. வள்ளலாருடைய உரைநடைக்கு மற்றுமொரு எடுத்துக் காட்டு:-

"உடுப்பதற்கு வஸ்திரமில்லாமலும், இருப்பதற்கு இடமில்லாமலும் உழுவதற்கு நிலமில்லாமலும், பொருந்துவதற்கு மனைவியில்லாமலும், விரும்பியபடி செய்வதற்குப் பொருள் முதலிய வேறு வேறு கருவிகள் இல்லாமலும், தப்பப் படுகின்ற ஜீவர்கள் விஷயத்தில் ஜீவ காருண்யம் தோன்றி உடுப்பதற்கு நிரைய வஸ்திரம், இருப்பதற்கு இடம், உழுவதற்கு நிலம், பொருந்துவதற்குப் பெண், விரும்பியபடி செய்வதற்குப் பொருள் முதலானவை கொடுத்தபோது பெற்றுக் கொண்டவர்களுக்கு உள்ளிருந்து முகத்தினிடமாகத் தோன்றுகின்ற இன்ப விளக்கமும், அந்த இன்பத்தைக் கண்டு கொடுத்தவர்களுக்கு உண்டாகின்ற இன்ப விளக்கமும் கடவுள் கரணத்தில் ஏகதேசமும் ஜீவகரணத்திற்பூரணமுமாகத் தோன்றுகின்றவைகளாக உள்ளதால், அது அபர இன்பம் என்று அறிய வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்த உரை நடையில் தமிழும், தமிழ்த் துடிப்பும் இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம் இரண்டாம் பிரிவில், "மனிதப் பிறப்பில் தேகத்திலும், கரணங்களிலும், புவனத்திலும், போகங்களிலும் குறைவின்றி நல்ல அறிவுடையவர்களாய் பசி, பிணி, கொலை முதலிய தடைகளில் இல்லாமல், உறவினர், சிநேகர், அயலார் முதலியருந்தழுவ, சந்ததி விளங்கத்தக்க சற்குணமுள்ள மனைவியோடு விடயங்களைச் சில நாள் அநுபவிக்கின்றதை இம்மை இன்ப லாபம் என்றறிய வேண்டும்" என்றும்,

"இன்பு, தயை, ஒழுக்கம், அடக்கம், பொறுமை, வாய்மை, தூய்மை முதலிய சுப குணங்களைப் பெற்று, விடய இன்பங்களை வருந்து முயன்று அனுபவித்துப் புகழ்பட வாழ்தலென்று அறிய வேண்டும்" என்றும்,

"பசி, கொலை, பிணி, ஆபத்து, தாகம், பயம், இன்மை, இச்சை இவைகளால் ஜீவர்கள் துக்கத்தை அனுபவிக்கக் கண்டபோதும், ஆன்ம உருக்கம் உண்டாகுமென்றறிய வேண்டும்" என்றும், வள்ளலார் கூறுகிறார்.

ஜீவ காருண்ய ஒழுக்கம் மூன்றாம் பிரிவில் ஜீவ ஒழுக்கம் என்னும் தலைப்பில் "ஆண் மக்கள், பெண்மக்கள் முதலிய யாவர்களிடத்திலும் ஜாதி, சமயம், மதம், ஆசிரமம், சூத்திரம், கோத்திரம், குலம், சாஸ்திர சம்பந்தம், தேச மார்க்கம், உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் என்னும் பேதம் நீக்கி எல்லாரும் தம்மவர்களாய் சமத்திற்கொள்ளுதல் - ஜீவ ஒழுக்கம் என்ப தாகும் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

வள்ளலாரின் உரை நடையில் தமிழ், தமிழ்ச் சொற்கள், அக்காலத்தில் தமிழகத்தில் தமிழ் மொழியில் பழக்கத்திலிருந்த இதர மொழிச் சொற்கள் அவர் கையாண்டுள்ள சொற்களின் பொருள் கருத்து, கருத்து வடிவம் ஆகியவை உயிரோட்டமுள்ளவைகளாக அமைந்துள்ளன. அக்கா லத்தின் மக்களின் நிலையை அறிந்து கொள்ள உதவுகின்றன.

<u>பாரதியின் உரை நடை மொழி</u>

பாரதியின் உரை நடை மொழியை ஆராயுமுன், வரலாறு பூர்வமான பின்னணியைக் கண்டோம். பாரதியின் உரைநடை வேகமும், உயிர்த்துடிப்பும் கொண்டிருக்கிறது. பாரதியின் எழுத்துரைகள் பெரும்பாலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் எழுந்தவை. அன்னிய ஆட்சியும், பாரதி காலத்திற்கு முந்திய கால இலக்கியங்களும் அவருடைய பின்னணியாகும். பேராசிரியர் பெருந்தகை டாக்டர் ந. சஞ்சீவியவர்கள் தனது கட்டுரைக் கலை பற்றிய கட்டுரையில் பாரதியாரின் உரைநடை பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். பாரதியாரின் அந்தக் கட்டுரைப் பகுதியைப் பேராசிரியர் பெருந்தகை அவர்களும், மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்கள். பாரதியின் அந்தக் கட்டுரைப்

....18.....

பகுதியை முழுமையாகக் காண்போம். அதில் அவருடைய உரை நடைத் தமிழுக்கு எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது.

"தமிழா தெய்வத்தை நம்பு, பயப்படாதே. உனக்கு நல்ல காலம் வருகிறது".

"உனது ஜாதியிலே உயர்ந்த அறிஞர் பிறந்திருக்கிறார்கள். தெய்வங் கண்ட கவிகள், அற்புதமாக சங்கீத வித்வான்கள், கை தேர்ந்த சிற்பர், பல நூல் வல்லார், பல தொழில் வல்லார், பல மஹான்கள் தோன்றுகிறார்கள். அச்சமில்லாத தர்மிஷ்டர் பெருகுகிறார்கள். உனது ஜாதியிலே தேவர்கள் மனிதராக அவதரித்திருக்கிறார்கள். கண்ணை நன்றாகத் துடைத்து விட்டு நாலு பக்கங்களிலும் பார். ஒரு நிலைக் கண்ணாடியிலே போய்ப் பார்.

"நமது நாட்டு ஸ்திரீகளிலே பராசக்தி கலைகளே அவதாரமாக ஜனித்திருக்கிறார்கள். ஒளி, சக்தி, வலிமை, வீரியம், கவிதை, அழகு, மகிழ்ச்சி நலங்களெல்லாம் உன்னைச் சார்கின்றன.

"தமிழா, பயப்படாதே, ஊர் தோறும் தமிழ்ப் பள்ளிக் கூடங்கள் போட்டு ஐரோப்பிய சாஸ்திரங்களை எல்லாம் தமிழில் கற்றுக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்.

"ஜாதி வேற்றுமைகளை வளர்க்காதே! 'ஜாதியிரண்டொழிய வேறில்லை' என்ற பழந்தமிழ் வாக்கியத்தை வேதமாகக் கொள்.

"பெண்ணை அடிமையென்று கருதாதே. முற்காலத்துத் தமிழர் மனைவியை 'வாழ்க்கைத் துணை' என்றார். ஆத்மாவும் சக்தியும் ஒன்று. ஆணும் பெண்ணும் சமம்.

"வேதங்களை நம்ப அவற்றின் பொருளைத் தெரிந்து கொண்டு பின் நம்பு. புராணங்களைக் கேட்டு பயனடைந்து கொள். புராணங்களை வேதங்களாக நினைத்து மடமைகள் பேசி விலங்குகள் போல் நடந்து கொள்ளாதே.

" தமிழா உனது வேலைகள் அனைத்திலுமே பொய்க்கதைகள் மிதமிஞ்சி விட்டன. உனது மதக் கொள்கைகள் லௌகிகக் கொள்கைகள், வைதீக நடை எல்லாவற்றிலுமே பொய்கள் புகுந்து தலை தூக்கி ஆட இடம் கொடுத்து விட்டாய். இவற்றை நீக்கி விடு. வீட்டிலும் வெளியிலும், தனிமையிலும், கட்டிடத்திலும், எதிலும் எப்போதும் நேர்மையிருக்க வேண்டும். உண்மையிருக்க வேண்டும். நீயும் பிறரை வஞ்சிக்கலாகாது. பிறரும் உன்னை பிறரை வஞ்சிப்பதையும் நீ இயன்ற வரை தடுக்க வேண்டும். எல்லாப் பேறுகளைக் காட்டிலும் உண்மைப் பேறுதான் பெருமை கொண்டது. உண்மை தவங்களுக்கெல்லாம் உயிர். உண்மை சாஸ்திரங்களுக்கெல்லாம் வேர். உண்மை இன்பத்திற்கு நல்லுறுதி. உண்மை பரமாத்மாவின் கண்ணாடி. ஆதலால் தமிழா, எல்லாச் செய்திகளிலும் உண்மை நிலவும்படி செய்.

"தமிழா, எழுதிப் படிப்பதெல்லாம் மெய்யுமில்லை, எதிர் நின்று கேட்பதெல்லாம் பொய்யுமில்லை. 'முந்திய சாஸ்திரம்தான் மெய். பிந்திய சாஸ்திரம் பொய்" என்று தீர்மானம் செய்து கொள்ளாதே. காலத்துக்கும் உண்மைக்கும் எதிரிடையாக ஓர் கணக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறதா? "தகப்பன் வெட்டிய கிணறு என்று சொல்லி மூடர்கள் உப்பு நீரைக் குடிக்கிறார்கள்" என்னும் பஞ்ச தந்திரம் நகைக்கிறது.

" இவ்வுலகில் நான்கு புருஷார்த்தங்கள் என்று பெரியோர் காட்டியிருக்கிறார்கள். அவை அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பன.

" இவற்றுள் அறமாவது கடமை. அது உனக்கும் உனது சுற்றத்தாருக்கும் பிறர்க்கும் நீ செலுத்த வேண்டிய கடமை. "பிறர்" என்பதனுள் வையகம் முழுவதும் அடங்கும். கடமையில் தவறலாகாது. தொழில்களெல்லாம் நற்பயன் தருமிடத்து அறங்களாகும்.

"பொருள் என்பது செல்வம், நிலமும் பொன்னும், கலையும் புகழும் நிறைந்திருத்தல், நல்லமக்களைப் பெறுதல், இனப் பெருமை சேருதல் இவையெல்லாம் செல்வம். இச்செல்வத்தைச் சேர்த்தல் மனித உயிருக்கு நான் இட்டிருக்கும் இரண்டாம் கட்டளை.

"இன்பம் என்பது இனிய பொருள்களுடன் உயிர் கலந்து நிற்பது. பெண்பாட்டு, கந்த முதலிய ரஸ வஸ்துக்களை அநுபவிப்பது. இவ்வின்பங்கள் எல்லாம் தமிழா, உனக்கு நன்றாக அமையும்படி பராசக்தி அருள் புரிக. உன்னுடைய நோய்களெல்லாம் தீர்க. உனது வறுமை தொலைக. உனக்கு இனிமையும் அழகுமுடைய வஸ்துக்களெல்லாம் வசப்படுக. பஞ்ச பூதங்களும் உனக்கு வசப்படுக. நீ எப்பொழுதும் இன்பம் எய்துக.

வீடாவது பரமாத்மாவுடன்அறிவு கலந்து நிற்பது. வீடு என்ற சொல்லுக்கு 'விடுதலை' என்று பொருள். மேல் கூறப்பட்ட மூன்று புருஷார்த் தங்களும் ஈடேறிய பெரியோருக்கு ஈசன் தானாகவே வீட்டு நிலையருள் செய்வான், தமிழா உனது புருஷார்த்தங்கள் கை கூடுக! என்று பாரதி கூறுகிறார்.

பாரதியின் இந்த உரை நடைக்குறிப்பை மீண்டும் மீண்டும் படிப்போமாக. இதிலுள்ள கருத்துக்கள், அவைகளின் உள்ளடக்கம் ஆகியவைகளின் சிறப்புத்தன்மைகள் ஒரு புறமிருக்க, அதன் தமிழ் நடை, தமிழ் சொற்கள், அவர் கையாண்டுள்ள தமிழ் மொழி நடையின் ஆற்றல் வேகம், கூரிய சொற்களின் ஓட்டம், அவை படிப்போரின் உள்ளங்களில் ஏற்படுத்தும் எழுச்சி வேகம் ஆகியவைகளை நாம் தெளிவு படக் காண முடிகிறது.

பாரதி காலத்தில் தமிழ் மொழி நடையில் ஏற்கனவே கலந்திருந்த வடமொழிச் சொற்களுடன் ஆங்கில மொழியின் கலப்பும் சேர்ந்து கொண்டது. மக்கள் பேசும் தமிழ் மொழியில் கூட வட மொழிச் சொற்களும் ஆங்கில மொழிச் சொற்களும் கலந்திருந்தன. இன்றும் கூட நகரங்களில் வாழும் மக்களிடையில் குறிப்பாக நடுத்தர மக்களிடையில் அவர்கள் பேசும் தமிழ் மொழியில் ஆங்கிலச் சொற்களின் கலப்பு அதிகமாக இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

பாரதி தனது தமிழ் உரை நடையில் தேவைப்படும்போது பிற மொழிச் சொற்களை குறிப்பாக வடமொழி மற்றும் ஆங்கில மொழிச் சொற்களை எடுத்துக் கொள்ளத் தயங்கவில்லை. ஆயினும் அவருடைய குறிக்கோளாக 'இயன்ற வரை தமிழே பேசுவேன், தமிழே எழுதுவேன், சிந்தனை செய்வது தமிழிலே செய்வேன்' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

தமிழ் உரை நடைக்கு தமிழ் சிந்தனை, எப்பொருளைப் பற்றியும் நாம் எழுதவோ, பேசவோ முயலும்போது தமிழில் சிந்திப்பது என்பது மிகவும் அவசியமாகும்.

'மூடபக்தி' என்னும் தலைப்பில் பாரதி எழுதியுள்ள கட்டுரையில் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறார்.

"நம்முடைய ஜனங்களுக்கிடையே இந்த நிமிஷம் வரை நடைபெறும் மூட பக்திகளுக்குக் கணக்கு வழக்கே கிடையாது. இதனால் நம்மவர்களின் காரியங்களுக்கும் விவகாரங்களுக்கும் ஏற்படும் விக்கினங்களுக்கு எல்லை இல்லை.

இந்த மூட பக்திகளிலே மிகவும் தொல்லையாக அம்சம் யாதெனில் எல்லா செய்கைகளுக்கும் நாள் நக்ஷத்திரம், லக்னம் முதலியவை பார்த்தல், க்ஷவரம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் அதற்குக் கூட நம்மவர், மாசப் பொருத்தம், பக்ஷப் பொருத்தம், திதிப் பொருத்தம், நாட்பொருத்தம் இத்தனையும் பார்த்தாக வேண்டியிருக்கிறது. க்ஷவரத்திற்கே இப்படி என்றால் இனி கல்யாணங்கள், சடங்குகள், வியாபாரங்கள், யாத்திரைகள், விவசாய ஆரம்பங்கள் முதலிய முக்கிய கார்யங்கள் பல்லாயிரத்தின் விஷயத்திலே நம்மவர் மேற்படி பொருத்தங்கள் பார்ப்பதில் செலவிடும் கால விரயத்திற்கும் பொருள் விரயத்திற்கும் வரம்பே கிடையாது. சகுனம் பார்க்கும் வழக்கமும் கார்யங்களுக்கு பெருந்தடையாக வந்து மூண்டிருக்கிறது. இதில் நேரும் அழிவுகளும் அவற்றால் பொருள் அழிவுகளும் எவ்வளவு உண்டாகின்றன என்பதை நம்மவர் கவனிப்பதே கிடையாது. சகுனம் பார்ப்பதனால் கார்ய நஷ்டம் மாத்திரம் உண்டாகிறது. நாட்பொருத்தம் லக்னப் பொருத்தம் முதலியன பார்க்குமிடத்தே கார்ய நஷ்டம் மட்டுமின்றி மேற்படி லக்னம் முதலியன பார்த்துச் சொல்லும் சோதிடருக்கு வேறு பணம்செலவாகிறது" என்று எழுதுகிறார்.

பாரதியின் இந்த உரை நடையில் வடமொழிச் சொற்கள் பல கலந்திருப்பினும் மொழி சரளமாகவும், அக்காலப் பேச்சு நடையிலும், இணைந்திருப்பதைக் காண்கிறோம்.

பாரதியின் உரைநடைக்கு மற்றொரு எடுத்துக்காட்டு:-

"சிதம்பரம்" என்னும் தலைப்பிலான கட்டுரையில், "காலை பத்து மணி இருக்கும். நான் ஸ்நானம் செய்து பூஜை முடிந்து, பழம் தின்று, பால் குடித்து, வெற்றிலை போட்டு மேலத்திற்கு வந்து நாற்காலியின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு இன்ன காரியம் செய்வதென்று தெரியாமல் வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஜன்னலுக்கு எதிரே வானம் தெரிகிறது. இளவெயில் அடிக்கிறது. வெயிற்பட்ட மேகம் பகற் சந்திரன் நிறங்கொண்டு முதலையைப் போலவும், ஏரிக்கரையைப் போலவும் நானாவிதமாகப் படுத்துக் கிடக்கிறது. எதிர் வீட்டில் குடி இல்லை. அதற்குப் பக்கத்து வீட்டில் இருந்து சங்கீத ஓசை வருகிறது. வீதியிலிருந்து குழந்தைகளின் சப்தம் கேட்கிறது. வண்டிச் சப்தம், பக்கத்து வீட்டு வாசலில் விறகு பிளக்கிற சப்தம், நான்கு புறத்திலும் காக்கைகளின் குரல், இடையிடையே குயில், கிளி, புறாக்களின் ஓசை, வாசலிலே காவடி கொண்டு போகும் மணியோசை, தொலையிலிருந்து வரும் கோயிற் சங்கின் நாதம், தெருவிலே சேவலின் கொக்கரிப்பு, இடையிடையே தெருவில் போகும் ஸ்திரீகளின் பேச்சொலி, அண்டை வீடுகளில் குழந்தை அழும் சப்தம், "நாராயணா, கோபாலா" என்று ஒரு பிச்சைக் காரனின் சப்தம், நாய் குரைக்கும் சப்தம், கதவுகளை அடைத்துத் திறக்கும் ஒலி, வீதியில் ஒருவன் "உறக்கும்" என்று தொண்டையை லேசாக்கி இருமித்திருத்திக் கொள்ளும் சப்தம், தொலையிலே காய்கறி விற்பவன் சப்தம், 'அரிசி, அரிசி' என்று அரிசி விற்றுக் கொண்டு போகிற ஒலி, இப்படிப் பலவிதமாக ஒலிகள் ஒன்றன் பின் மற்றொன்றாக வந்து செவியில் படுகின்றன. இந்த ஒலிகளையெல்லாம் பாட்டாக்கி இயற்கைத் தெய்வத்தின் மஉறா மௌனத்தைச் சுருதியாக்கி என் மனம் அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறது" என்று எழுதுகிறார்.

இதில் சிறிய சிறிய வாக்கியங்கள், சேர்ந்த பெரிய வாக்கியங்கள், பொருள் பொதிந்த வர்ணனைகள், எளிய நடை, ஓசை, சப்தம், குரல், ஒலி, நாதம், போன்ற இணையான பொருள் கொண்ட பல சொற்களை முதலிய வற்றைக் காண முடிகிறது. தற்கால தமிழ் உரை நடையின் தொடக்கமாக பாரதியின் இந்த உரை நடையை எடுத்துக் கொள்ளலாம். இந்த மரபு சிறந்த வழி காட்டுதலாக அமைந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.

"மயிலாப்பூரில் ஸ்ரீ கலவல கண்ணன் செட்டியார் ஏற்படுத்திய புதிய ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலையின் க்ருஹப்பிரவேசத்தை ஒட்டி நீதிப்ரவீண ஸ்ரீ ஸுப்ரமண்ய ஐயர் செய்த ஆசி வசனங்களிடையே ராமானுஜாசார்யருடைய மகிமையைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் சொன்னார். ஸ்ரீமான் நீதி மணி ஐயர் பிரம்ம வேதாந்தியாகையால் இவருக்குத் த்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், அத்வைதம் என்ற மூன்று கட்சியும் சம்மதம். ஸத்யம் ஒன்று, அதனை ஆராதனை செய்யும் வழிகள் பல. அத்வைத ஸ்தாபனம் செய்த சங்கராசார்யரே, ஷண்மத ஸ்தாபனமும் செய்ததாக அவருடைய சரித்திரம் சொல்லுகிறது" என்று "நம்பிக்கை" என்னும் தலைப்பில் பாரதி எழுதுகிறார். இந்த உரைநடை மணிப் பிரவாளத்தை ஒத்திருப்பதைக் காணலாம்.

"ஆரிய ஸம்பத்து" என்னும் தலைப்பில் வடமொழி, தமிழ் மொழிகளின் சொல்லிணைப்புகளை கருத்து இணைப்புகளை முன் வைக்கிறார்.

"ஸம்பத்து என்பது ஸம்ஸ்கிருதச் சொல். இதன் பொருள் செல்வம். ஆனால் இங்கு செல்வம் என்பது திரவியத்தையும் பூமியையும் ஆடுமாடுகளையும் மாத்திரமே குறிப்பிடுவதன்று.

(1) அறிவுச் செல்வம் (2) ஒழுக்கச் செல்வம் (3) பொருட் செல்வம் ஆகிய மூன்றையும் குறிப்பிடும் "ஆர்ய சம்பத்து" என்பது உயிர்களுடைய அறிவு வளர்ச்சி" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

கம்பன் தனது காவியத்தில் "சவியுறத்தெளிந்து தண்ணென்

றொழுக்கமும் தழுவிச் சான்றோர்

கவியெனக் கிடந்த கோதாவரியினை

வீரர் கண்டார் "

என்று குறிப்பிட்டுள்ளதை பாரதி எடுத்துக் காட்டி கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறார்.

"சவி" என்பது ஒளி. இது வட சொல். கம்பன் காலத்தில் அதிக வழக்கத்தில் இருந்தது போலும். "ஒளி பொருந்தும்படி தெளிவு கொண்டதாகி தண்ணென்ற (குளிர்ந்த) நடையுடையதாகி, மேலோர் கவிதையைப் போலக்

கிடந்தது கோதாவரி நதி [illegible] [illegible] [illegible] செய்கின்றீர். [illegible] கவிதையில் "ஒளி, தெளிவு, குளிர்ந்த நடை ஒன்றும் இல்லாத [illegible] கம்பனுடைய மதமாகும். இதுவே நியாயமான கொள்கை" என்று பாரதி குறிப்பிட்டு மேலும் தொடர்கிறார்.

"மேலும் நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே எழுதப்பட்ட நூல்கள் அக்காலத்து பாஷையைத் தழுவினவை. காலம் மாற மாற, பாஷை மாறிக் கொண்டு போகிறது. பழைய பதங்கள் மாறிப் புதிய பதங்கள் உண்டாகின்றன. புலவன் அந்த அந்தக் காலத்து ஜனங்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரியக் கூடிய பதங்களையே வழங்க வேண்டும். அருமையான உள்ளக் காட்சிகளை எளிமை கொண்ட நடையிலே எழுதுவது நல்ல கவிதை. ஆனால் சென்ற சில நூற்றாண்டுகளாக புலவர்களும் சாமியார்களும் சேர்ந்து வெறும் சாதாரண விஷயங்களை அசாதாரண அலங்கார அந்தகார நடையில் எழுதுவது தான் உயர்ந்த கல்வித் திறமை என்று தீர்மானம் செய்து கொண்டார்கள்".

இந்தப் பகுதியில் பாரதியின் நல்ல உரைநடை வடிவமும் அத்துடன் மொழி நடை பற்றிய அவருடைய கொள்கையின் உள்ளடக்கமும் அடங்கியுள்ளதைக் காணலாம். அத்துடன் பாரதியின் உரை நடையில் இலக்கண விதி விலக்குகளையும் காண்கிறோம்.

பாரதியாரின் உரைநடையில் மொழி பெயர்ப்புகளும் ஒரு பகுதியாகும். "அடங்கி நட" என்னும் கட்டுரை. வங்க பாஷையில் ஸ்ரீமான் ஸர். ரவீந்திரநாத் தாகூர் அவர்களால் எழுதப் பெற்று, "மாடர்ன் ரிவியூ" பத்திரிகையில் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, அதினின்றும் ஸ்ரீமான் சி. சுப்பிரமணிய பாரதியால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

"மழை கொஞ்சம் ஊற ஆரம்பித்தால் எங்கள் சந்திலும் ஆறு போய்ச் சேரும், சிந்பூர் ரஸ்தாவிலும் நீர் வெள்ளமாய் ஓடுகிறது. நான் தலை நரைத்த கிழவனாகி விட்டேன். சிறு பிராய முதல் இதுவரை ஒரு முறை கூடத் தவறாமல் வருஷந்தோறும் இப்படி நடப்பதைப் பார்க்கும்போது, இவ்வுலக வாழ்க்கையில் நீரில் பாதி நிலத்தில் பாதி குடியிருக்கும் ஜந்துக்களுக்குள்ள யோக்கியதைதான் நமக்கு இருக்கிறது என்ற எண்ணம் என் மனதில் அடிக்கடி உதிப்பது உண்டு.

......25...

இங்ஙனம் அறுபது வருஷங்கள் ஆய் விட்டன. இதற்கிடையே உலகத்தில் நடந்த மாறுதல்கள் பல. கலியுகத்தின் குதிரையாக இருந்த நீராவியை இப்போது மின் சக்தி கண்டு நகைக்கிறது. கண்ணுக்கு எட்டாதிருந்தது பரமாணு. இப்போது மனதுக்கு எட்டாதிருந்த சித்தாந்தம் உண்டாயிருக்கிறது. சாகப் போகிற எறும்பைப் போல மனிதன் சிறகு முளைத்துப் பறக்கிறான். "வானத்தில் இடம் உனக்கா எனக்கா? என்று நீதி ஸ்தலத்திற்கு வியாஜ்யங்கள் விரைவாக வரக் கூடிய காலத்தை வக்கீல்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஒரே நாள் இரவில் சீனர் எல்லோரும் 'பன்றிக்குடுமி' யை நறுக்கி எறிந்தனர். ஐந்நூறு வருஷந்தாவுதலை ஜப்பான் ஐம்பது வருஷத்தில் தாவி விட்டது. ஆனால் இந்த சிந்தூர் ரஸ்தாவில் மழை பெய்தால் சேறு உண்டாகாமற் செய்ய வழியில்லை. அதன் ஸ்திதிக்கு மாறுதல் இல்லை. காங்கிரஸ் என்ற பெயர் உண்டாவதற்கு முன்பு நமது ஜாதிப்பாட்டு எத்தனை சோகமாயிருந்ததோ அத்தனை சோகமாகத்தான் இப்போது ஸ்வராஜ்யம் நெருங்கி வரும் தருணத்திலும் இருக்கிறது" என்பது பாரதியின் மொழியாக்க நடை.

பொதுவாக மொழி பெயர்ப்புப் பணி மிகவும் கடினமான பணிகளில் ஒன்று. மொழி பெயர்ப்பாளருக்கு முதலாவதாக இரு மொழிகளிலும் நல்ல பயிற்சியும் பாண்டித்யமும் இருக்க வேண்டும். இரண்டாவது மொழியாக்கம் செய்து எழுதப்படும் மொழியில் பொருள் குறையாமலும் சரளமான நடையிலும் உரைநடை அமைய வேண்டும். அக்கலையில் கை தேர்ந்து விளங்குகிறார் பாரதியார். கருத்தும் பொருளும் சுவையும் குன்றாமல் சிறந்த தமிழ் நடையில் பாரதியாரின் மொழி பெயர்ப்புகளைக் காண முடிகிறது. அவருடைய தலை சிறந்த மொழி பெயர்ப்புகளில் பல கட்டுரைகளும் உரைநடையில் வெளியாகியுள்ளன. அத்துடன் பாரதியாரின் பகவத் கீதை மொழி பெயர்ப்பு தலை சிறந்த மொழியாக்கமாகும்.

ஒரு கருத்தை மிகவும் உறுதியாக, படிப்போர் மனதில் பதியும்படி எடுத்துக் கூறுவதில் பாரதியின் உரைநடை தமிழ் மொழி வளர்ச்சியில் சிறந்த பங்கை ஆற்றியிருக்கிறது. அதற்கு எடுத்துக் காட்டாக,

"பல நூற்றாண்டு நாம் வாயை மூடிக் கொண்டு அவமானப்பட்டதெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து கடைசியில் அந்நிய ராஜ்யமாகப் பரிணமித்தது.

கை எப்போதும் உடம்பில் நோயுள்ள இடத்தைப் போய் தீண்டுவது போலவே நம்முடைய கருத்தை முழுதும் நம்மை ஆளும் மேற்கு திசையாருடைய ராஜ்ய நெறியில் செல்லுகிறது" என்று பாரதியாரின் மொழியாக்க உரை நடைக் கருத்து சொல்கிறது.

வசன நடை பற்றி பாரதி

தமிழ் வசன நடை பற்றி பாரதி மிகவும் சிறப்பாக கருத்துக்களைத் தனது உரை நடைப் பகுதியில் கூறியுள்ளார். அதில் மொழி பற்றிய அவருடைய கருத்தும், தெளிவாக வெளிப்படுகிறது.

"தமிழில் வசன நடை இப்போதுதான் பிறந்து பல வருஷமாக வில்லை. தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும் ஆதலால் இப்போதே நமது வசனம் உலகத்தில் எந்த பாஷையைக் காட்டிலும் தெளிவாக இருக்கும்படி முயற்சிகள் செய்ய வேண்டும். கூடியவரை பேசுவது போலவே எழுதுவதுதான் உத்தமமென்பது என்னுடைய கட்சி. எந்த விஷயம் எழுதினாலும் சரி, ஒரு கதை அல்லது ஒரு தர்க்கம், ஒரு சாஸ்திரம், ஒரு பத்திரிகை விஷயம், எதை எழுதினாலும் வார்த்தை சொல்லுகிற மாதிரியாகவே அமைந்து விட்டால் நல்லது.

"பழக்கமில்லாத ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து அதாவது ஜனங்களுக்கு சற்றேனும் பழக்கமில்லாமல் தனக்கும் அதிக பழக்கமில்லாத ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து எழுத ஆரம்பித்தால் வாக்கியம் தத்தளிக்கத்தான் செய்யும். சந்தேகமில்லை. ஆனாலும் ஒரு வழியாக முடிக்கும்போது வாய்க்கு வழங்குகிறதா என்று வாசித்துப் பார்த்துக் கொள்ளுதல் நல்லது. அல்லது ஒரு நண்பனிடம் படித்துக் காட்டும் வழக்கம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். சொல்ல வந்த விஷயத்தை மனதிலே சரியாகக் கட்டி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு கோணல், திருகல் ஒன்றுமில்லாமல் நடை நேராகச் செல்ல வேண்டும். முன் யோசனையில்லாமல் நேராக எழுதும் திறமையை வாணி கொடுத்து விட்டால் பிறகு சங்கடமில்லை.

ஆரம்பத்தில், மனதிலே கட்டி முடித்த வசனங்களையே எழுதுவது நன்று. உள்ளத்திலே நேர்மையும் தைரியமும் இருந்தால் கை பிறகு தானாகவே நேராக எழுத்து எழுதும். தைரியம் இல்லாவிட்டால் வசனம் தள்ளாடும். சண்டி மாடு போல ஓரிடத்தில் வந்து படுத்துக் கொள்ளும். வாலைப் பிடித்து எவ்வளவு திருகினாலும் எழுந்திருக்காது. வசன நடை, கம்பர் கவிதைக்குச் சொல்லியது போலவே தெளிவு, ஒளி, தண்மை, ஒழுக்கம் இவை நான்குமுடையதாகயிருக்க வேண்டும். இவற்றில் ஒழுக்கமாவது நட்டு நடையில்லாமல் நேரே பாய்ந்து செல்லும் தன்மை. நமது தற்கால வசன நடையில் சரியான ஓட்டமில்லை. தள்ளாட்டம் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. உள்ளத்திலே தமிழ்ச் சக்தியை நிலை நிறுத்திக் கொண்டால் கை நேராக தமிழ் நடையெழுதும்" என்று உரைநடை மொழி பற்றி மிகவும் அழுத்தமாக சிறந்த கருத்துக்களை பாரதி இந்த வரிகளில் முன் வைத்துள்ளதைக் காணலாம்.

தமிழ் விழாக்கள் பற்றி

ஆந்திர, தேசத்தில் போத்தன்னா என்னும் பிரபலமான தெலுங்குக்கவிஞர் பாகவதத்தை தெலுங்கு மொழியில் எழுதியுள்ளார். அந்த காவியம் தமிழ் நாட்டில் கம்ப ராமாயணம் மிகவும் பிரபலமாக இருப்பதைப் போல, ஆந்திர தேச மக்களிடையில் மிகவும் பிரபலமாக இருக்கிறது. அந்த போத்தன்னா மகாகவிக்கு ஜன்ம விழா எடுக்க வேண்டும் என்னும் முயற்சியைப் பாராட்டி, பாரதி அதுபோல தமிழ் நாட்டில் பெரிய கவிஞர்களுக்கும் இதர பெரியார்களுக்கும் விழாக்கள் எடுக்க வேண்டும் என்னும் கருத்தை வெளியிட்டு பாரதி எழுதியுள்ளார்.

"ஆனால் தமிழ் நாட்டில் இது போன்ற விஷயங்களைக் கவனிப்பார் இல்லை. தமிழ் நாட்டு வீரர்களுக்கும் கவிகளுக்கும் லோகோபகாரிகளுக்கும் இதுவரை எவ்விதமான திருவிழாவையும் காணவில்லை. பூர்வீக மகான்களின் ஞாபகத்தை தீவிரமாக பக்தியுடன் வளர்க்காத நாட்டில் புதிய மகான்கள் பிறக்க வழியில்லை.

தப்பித்தவறி ஓரிருவர் தோன்றினாலும் அவர்களுக்குத் தக்க மதிப்பு இராது. பண்டைக் காலத்து சக்திமான்களை வியப்பதும் அவர்களுடைய தொழிற் பெருமையை உலகறிய முழக்குவதும் கூடியவரை பின்பற்ற முயலுவதுமாகிய பழக்கமே இல்லாத ஜனங்கள் புதிய சக்திமான்களை எந்த வகையில் கணிப்பார்கள்.

எதனை விரும்புகிறோமோ அது தோன்றுகிறது. எதை ஆதரிக்கிறோமோ அது வளர்ச்சி பெறுகிறது. பேணாத பண்டம் அழிந்து போகும். பழக்கத்தில் இல்லாத திறமை இழந்து விடப்படும். அறிவுடையோரையும் லோகோபகாரியையும் வீரரையும் கொண்டாடாத தேசத்தில் அறிவும் லோகோபகாரமும் வீரமும் மங்கிப் போகும். தமிழ் நாட்டில் இப்போது "புதிய உயிர் தோன்றியிருப்பதால், நாம் இவ்விஷயத்தில் தாமதம் செலுத்தாமல் கம்பன், இளங்கோ, திருவள்ளுவர் முதலிய மகாகவிகளுக்கு ஞாபகச் சிலைகளும் வருஷோத்ஸவங்களும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். திருவள்ளுவர் மயிலாப்பூரிலே பிறந்தவர். அங்கே திருவள்ளுவர் கோயில் இப்போது இருக்கிறது. ஜன்ம தினம் நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. ஒரு வேளை அந்தக் கோயில் பூசாரிக்குத் தெரியக் கூடும்.

ஐந்து மகா காவியங்களிலே சிறந்ததாய் "சிலப்பதிகாரம்" செய்த இளங்கோ முனிவர் வஞ்சி நகரத்தில் பிறந்தவர். இந்த வஞ்சி நகரம் இப்போது திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகேயுள்ள கரூர் என்று பண்டித மு. ராகவய்யங்கார் நிர்மாணம் செய்கிறார் இந்த ஆசிரியரது ஜன்மதினத்தையும் நிச்சயமாகச் சொல்வதற்கு வழியில்லை.

மயிலாப்பூரில் திருவள்ளுவர் கோயிலைச் செம்மையாகக் கட்ட வேண்டும். இப்போது மிகவும் ஏழை நிலைமையில் இருக்கிறது. திருவழுந்தூரிலும் கரூரிலும் ஞாபகச் சின்னங்கள் ஏற்படுத்த வேண்டும். ஜன்ம தினங்கள் நிச்சயிக்கப்பட வழியில்லை. ஆதலால் ஸரஸ்வதி பூஜைக்கு முன்பு அல்லது பின்பு குறிப்பிட்டதொரு தினத்தில் இந்த மகாகவி

ஞாபகத்தைக் கொண்டாடுதல் பொருத்தமுடைய செய்கையாகும். நவராத்திரி உற்சவங்கள் நமக்குள் வழக்கமாக உள்ளதால் அந்த சமயத்தை ஒட்டி நமது மகாகவிகளுக்குத் திருவிழாக் கொண்டாடுதல் சுலபமாக இருக்கும்.

பண்டித சபைகளையும், பொது ஜன ஆரவாரங்களையும் கோலாகலமாக நடத்தி எல்லா வர்க்கத்தாரும் எல்லா மதஸ்தரும் சேர்ந்தால் சந்தோஷமும் அறிவுப் பயனும் உள்ள மாண்பும் பெற இடமுண்டாகும். மத பேதங்கள் பாராட்ட இடமில்லாத திருவிழாக்கள் தமிழ் நாட்டில் எவ்வளவு அவசியமென்பதை ஒவ்வொரு அறிவாளியும் எளிதாக உணர்ந்துக் கொள்ளலாம்" என்று பாரதி தனது கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்தை நிறைவேற்றவும் அதற்குரிய செயல்பாடுகளையும் கடமைகளையும் வகுத்துக் கொள்ளவும் ஆலோசனைகளைத் தெரிவிக்கும் வகையில் பாரதியின் கருத்துக்கள் இந்த உரை நடைப் பகுதியில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

பாரதி சிந்தித்த இந்த வழியில் தமிழகத்தில் பல ஊர்களிலும் திருவள்ளுவர், கம்பர், இளங்கோவடிகள், இராமலிங்கர், பாரதி விழாக்களும் கூட்டங்களும் இப்போது நடைபெறுகின்றன. தைப்பொங்கல் நாளை ஒட்டி மூன்றாம் நாள் வள்ளுவர் தினமாக அரசு சார்பிலும் அறிவிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் பாரதி கனவின்படி அவை மக்களிடையில் இன்னும் அதிகமாகப் பரவ வேண்டும். பிரபலமடைய வேண்டும். அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும்.

<u>தமிழின் நிலை</u> என்னும் தலைப்பில் பாரதியார் தனது உரைநடையில் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்காக நாம் ஆற்ற வேண்டிய பல கடமைகளைப் பற்றி விரிவாக விவரித்துக் கட்டுரையாக எழுதியுள்ளார். அக்கட்டுரை பாரதியின் உரை நடைக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக அமைந்திருக்கிறது. அக்கட்டுரையில் அவர் கூறியுள்ள பல கருத்துக்களும் இன்றும் பொருத்தமுடையனவாக அமைந்துள்ளன. அக்கட்டுரைப்பகுதி வருமாறு:-

"கல்கத்தாவில் 'ஸாஹித்ய பரிஷத்' (இலக்கிய சங்கம்) என்றொரு சங்கம் இருக்கிறது. அதைத் தென்னாட்டிலிருந்து ஒருவர் சிறிது காலத்திற்கு முன்பு போய்ப் பார்த்து விட்டு வந்து அச்சங்கத்தார் செய்யும் காரியங்களைப் பற்றி 'ஹிந்து' பத்திரிகையில் ஒரு விஸ்தாரமான லிகிதம் எழுதியிருக்கிறார். மேற்படி பரிஷத்தின் நிலைமையையும் காரியங்களையும் அவர் நமது மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் முதலிய தமிழ் நாட்டு முயற்சிகளுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டி,

நம்மவரின் ஐக்கக் குறைவைப் பற்றி மிகவும் வருத்தப்படுகிறார். தெலுங்கர், மலையாளத்தார், கன்னடர், எல்லாரும் தத்தம் பாஷைகளின் வளர்ச்சியின் பொருட்டு வருஷாந்திரப் பெருங்கூட்டங்கள் நடத்தி வருகிறார்கள். அவற்றால் விளையும் பயன் நமது சங்கத்தாரின் காரியங்களால் தமிழ் நாட்டிற்கு விளையவில்லை. வங்காளத்திலுள்ள "ஸாஹித்ய பரிஷத்"தின் நோக்கமென்னவென்றால், "எல்லாவிதமான உயர் தரப்படிப்புகளும் வங்காளப் பிள்ளைகளுக்கு வங்காளி பாஷையில் கற்றுக் கொடுக்கும் காலத்தை விரைவில் கொண்டு வந்து விட வேண்டும் என்பது. விரைவாகவே இந்த நோக்கத்தை அவர்கள் நிறைவேற்றி விடுவார்கள் என்பது பல அடையாளங்களினால் நிச்சயமாகத் தோன்றுகிறது என்று அந்த விஷயக்காரர் சொல்லுகிறார். வங்காளிகளின் விஷயம் இப்படியிருக்க மயிலாப்பூரில் சிறிது காலத்திற்கு முன்னே நடந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ சபைக் கூட்டத்தில் பெரும்பான்மையோர் இங்கிலீஷ் தெரியாத வைதீகப் பிராமணராக இருந்தும் அதிலே சில இங்கிலீஷ் உபந்நியாசங்கள் நடந்ததை எடுத்துக் காட்டி மேற்படி விஷயக்காரர் பரிதாபப்படுகிறார். நமது ஜனத் தலைவர்கள் இங்கிலீஷில் யோசிப்பதையும் பேசுவதையும் நிறுத்தினால் ஒழிய நமது பாஷை மேன்மைப்பட இடமில்லை என்று அவர் வற்புறுத்திச் சொல்லுகிறார்.

மேற்படி விஷயக்காரர், நமது கருத்துக்களை இங்கிலீஷ் பாஷையில் எழுதி வெளியிட்டிருப்பது போலவே தமிழில் எழுதித் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரப்படுத்தியிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். சபைகள், சங்கங்கள், பொதுக் கூட்டங்கள், வருஷோத்சவங்கள், பழஞ்சுவடிகள் சேர்த்து வைத்தல் அவற்றை அச்சிடல் இவையெல்லாம் பாஷை வளர்ச்சிக்கு நல்ல கருவிகள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் தமிழ் மக்கள் நமது மொழியை மேம்படுத்த விரும்பினால் அதற்கு முதலாவது செய்ய வேண்டிய காரியம் ஒன்று உண்டு. அதாவது கால விசேஷத்தால் நமது தேசத்திலே விசாலமான லௌகீக ஞானமும் அதனைப்பிறருக்கு

உபயோகப்படும்படி செய்வதற்கு வேண்டிய அவகாசம் பதவி முதலிய சௌகர்யங்களும் படைத்திருப்பவராகிய இங்கிலீஷ் படித்த வக்கீல்களும் இங்கிலீஷ் பள்ளிக் கூடத்து வாத்தியார்களும் தமது நீதி ஸ்தலங்களையும் பள்ளிக் கூடங்களையும் விட்டு வெளியேறியவுடனே, இங்கிலீஷ் பேச்சை விட்டு நாம் தமிழர் என்பதை அறிந்து நடக்க வேண்டும். பந்தாடும் போதும், சீட்டாடும்போதும் ஆசாரந்திருந்த சபைகளிலும் வருணாசிரம சபைகளிலும் எங்கும் எப்போதும், இந்தப் 'பண்டிதர்கள்' இங்கிலீஷ் பேசும் வழக்கத்தை நிறுத்தினால் உடனே தேசம் மாறுதலடையும். கூடியவரை இவர்கள் தமிழெழுத்துக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இவர்கள் அத்தனை பேரும் தமிழ்ப் பத்திரிகை வாங்கிப் படிக்க வேண்டும். புஸ்தக ரூபமாகவும் பத்திரிகைகளில் விஷயங்களாகவும், இவர்கள் எழுதுகிற கதை, காவிய விளையாட்டு வார்த்தை, விநோத வார்த்தை, சாஸ்திர விசாரணை, ராஜ்ய நீதி எல்லாவற்றையும் தமிழில் எழுத வேண்டும். தமிழ் பத்திரிகைகள் நடத்துவோர் இப்போது படும் கஷ்டம் சொல்லுந்தரம் அல்ல. வெளியூர் வர்த்தமானங்களைத் தவிர மற்றபடி எல்லா விஷயங்களும் பத்திராதிபர்கள் தாமே எழுதித் தீர வேண்டியிருக்கிறது. வெளியூர்களிலுள்ள 'ஜனத்தலைவரும்', ஆங்கில பண்டித 'சிகாமணிகளும்' தமிழ்ப் பத்திரிகைகளை சரியானபடி கவனிப்பதில்லை. அந்தந்த ஊரில் நடக்கும் பொதுக் காரியங்களையும், அவரவர் மனதில் படும் புது யோசனைகளையும் தெளிந்த தமிழிலே எழுதி தமிழ்ப் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்புதல் மிகவும் சுலபமான காரியம். ஜனத் தலைவர்களால் இக்காரியம் செய்ய முடியாத பக்ஷத்தில் பிறருக்கு சம்பளம் கொடுத்தாவது செய்விக்க வேண்டும்" என்று எழுதுகிறார்.

தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் (இதழ்கள்)

அச்சு எந்திர வளர்ச்சியும் அச்சுக்கலையின் வளர்ச்சியும் மொழிகளின் உரை நடை வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் காரணமாக இருந்தன

....33....

என்பதை ஏற்கவே பார்த்தோம். இந்த வளர்ச்சி காரணமாக உரைநடை நூல்களும் பத்திரிகைகளும் வளர்ச்சி பெற்றன. தமிழகத்திலும் தமிழ், ஆங்கில மொழி நூல்களும் பத்திரிகை தமிழ் உரை நடையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பின் பாதியில் தொடங்கி, இருபதாம் நூற்றாண்டில் பெரிய அளவில் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன என்பதை அறிவோம்.

பாரதியார், இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்தில் பத்திரிகைத் துறையில் பெரிதும் ஈடுபட்டு தமிழ் உரை நடையை வளர்ப்பதில் தனது சிறிய பங்கைச் செலுத்தியுள்ளார்.

பாரதி, "சுதேசமித்திரன், இந்தியா கர்மயோகி, விஜயா, சக்கரவர்த்தினி, தர்மம், சூரியோதயம்" முதலிய இதழ்களில் முக்கிய பணி யாற்றியுள்ளார். மேலும் பல இதழ்களிலும் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். இதன் மூலம் பாரதிக்கு பத்திரிகைகளின் கஷ்டங்கள் பற்றி நன்கு அறிந்திருக்கிறார். அதன் காரணமாக நூலாசிரியர்கள், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் ஆகியோரின் சிரமங்கள் அல்லல்கள் பற்றியெல்லாம் பாரதி தனது கட்டுரைகளில் குறிப்பிடுகிறார். அத்துடன் பாரதி பல்வேறு துறைகளைப் பற்றியும் தனது சரளமான உரை நடை மூலம் பல அரியக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தி எழுதியுள்ளார்.

"பத்திராதிபரின் கஷ்டங்கள் அதிகமென்று சொன்னேன். இக்காலத்தில் தமிழ் நூலாசிரியர் படுங்கஷ்டங்களை ஈசனே தீர்த்து வைக்க வேண்டும். உண்மையான கவிதைக்குத் தமிழ் நாட்டில் தக்க மதிப்பில்லை. இங்கிலீஷ் பாஷையிலிருந்து கதைகள் மொழி பெயர்க்கப் பட்டு போட்டால் பலர் வாங்கி வாசிக்கிறார்கள் அல்லது இங்கிலீஷ் முறையைத் தழுவி மிகவும் தாழ்ந்த தரத்தில் பலர் புது நாவல்கள் எழுதுகிறார்கள். அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் லாபமேற்படுகிறது. தமிழில் உண்மையான இலக்கியத் திறமையும் தெய்வ அருளும் பொருந்திய நூல்கள் எழுதுவோர் ஒரு சிலர் தோன்றியிருக்கிறார்கள்; இவர்களுடைய தொழிலை அச்சடிப்பாரில்லை. அச்சிட்டால் வாங்குவாரில்லை. அருமை

....34....

தெரியாத ஜனங்கள்புதிய வழியில் ஒரு நூலைக் காணும்போது அதில் ரஸமநுபவிக்க வழியில்லை இங்கிலீஷ் படித்த 'ஜனத் தலைவர்' காட்டும் வழியையே மற்றவர்கள் பிரமாணமென்று நினைக்கும்படியான நிலைமையில் தேசம் இருக்கிறது. இந்தப் பிரமாணஸ்தர்கள் தமிழ் நூல்களில் புதுமையும் வியப்பும் காணுவது சாத்தியமில்லை என்று நிச்சயித்துவிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே நூலாசிரியர் நமக்கு தெய்வம் காட்டிய தொழிலே மேன்மேலும் ஆவலுடன் பாடுபட வழியில்லாமல் வேறு தொழில் செய்யப் போய் விடுகிறார்கள்".

"ஆகையால் இங்கிலீஷ் படித்த தமிழ் மக்கள் - முக்கியமாக, வக்கீல்களும் பள்ளிக்கூடத்து வாத்தியார்களும், தமது வாக்கிலும் மனதிலும் தமிழரசியை கொலுவிருக்கும்படி செய்து வைக்க வேண்டும் என்றும் அதுவே இப்போதுள்ள நிலையில் தமிழ் வளர்ப்புக்கு முக்கியமானதென்றும் அறிக்கையிட்டுக் கொள்கிறேன்" என்று பாரதி எழுதியுள்ளார்.

தமிழ் நாட்டின் விழிப்புணர்வு

இத்தலைப்பில் பாரதியார் மிகவும் அருமையானதொரு எடுத்துக் காட்டுடன் ஒரு கட்டுரையில் சிறந்த கருத்துக்களை எடுத்துரைத்துள்ளார். இராமாயணக் கதையில் கும்பகர்ணன் ஒரு விசித்திரமான பாத்திரமாகும். நீண்ட உறக்கத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாக தமிழ் இலக்கியங்களில் கும்பகருணனைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதுண்டு. அது போல திருமாலின் காட்சிகளில் ஒன்று அறிதுயிலும் அனந்த சயனமுமாகும். இத்தகைய உறக்க நிலை நமது நாட்டு மக்களின் பிரதிபலிப்பாகும். அத்தகைய தூக்கத்திலிருந்து விழிப்படையச் செய்வதற்காகத்தான் பாவைப் பாடல்களும் பள்ளியெழுச்சிப் பாடல்களும் நமது இலக்கியத்தில் தோன்றியுள்ளன. பாரதியார் தனது உரை நடையில் கும்ப கருணனின் உறக்கத்தை எடுத்துக் காட்டி, தமிழ் நாட்டின் விழிப்புக்கு வழி காட்டுகிறார்.

"கும்ப கர்ணன் தூங்கினானாம். இலங்கையில் சண்டை நடக்கிறது. மூன்று லோகமும் நடுங்குகிறது. 'ராமராவண

யுத்தத்திற்கு ராமராவண யுத்தமே நிகர்' என்று முன்னோர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சண்டையின் அதிர்ச்சியிலே கூட கும்ப கர்ணனுடைய தூக்கம் கலையவில்லை. ஆயிரக் கணக்கான ஆடுமாடு குதிரைகளின் காலில் கூர்மையான கத்திகளைக் கட்டி அவன் மேலே நடக்கச் சொன்னார்கள். தூக்கம் கலையவில்லை. ஏழெட்டு மேகங்களை அவன் காதுக்குள்ளே போய் இடியிடிக்கச் சொல்லி இராவணன் கட்டளையிட்டானாம். மேகங்கள் போய் இடித்தனவாம். கும்ப கர்ணன் குறட்டை நிற்கவேயில்லை.

மேற்படி கும்ப கர்ணனைப் போல சில தேசங்கள் உண்டு. அண்டகடாகங்களெல்லாம் இடிந்து விழுந்தாலும் காது கேட்காத செவிடர் வாழும் தேசங்கள் சில உண்டு. அந்த தேசங்களிலே வாசம் செய்வோர் மஉறா பாவிகள், மாத்ருத்ரோகம், பித்ருத்ரோகம், சகோதர த்ரோகம், தெய்வத் த்ரோகம், சுதேச த்ரோகம் முதலிய பெரிய பாதகங்கள் செய்து சீரழிந்த மானிடர் அப்படிப்பட்ட தேசங்களில் வாழ்கிறார்கள்.

"ஆனால் உறிந்து தேசம் அப்படி....இல்லை. இங்கு தமிழ் நாட்டைப் பற்றி முக்கியமாகப் பேச வந்தோம். தமிழ்நாடு மேற்படி மஉறாபாதக ஜாப்தாவைச் சேர்ந்ததன்று, அன்று!

"ராமலிங்க ஸ்வாமிகளும், "சுதேச மித்திரன்" சுப்பிரமணிய அய்யரும் இவர்களைப் போன்ற வேறு சில மகான்களும் தமிழ் நாட்டுப் புதிய விழிப்புக்கு ஆதி கர்த்தாக்களாக விளங்கினர். உறிந்து தர்மத்தின் புனர்க்கிளர்ச்சிக்கு விவேகானந்தர் ஆரம்பம் செய்தார். அவரைத் தமிழ்நாடு முதலாவது அங்கீகாரம் செய்து கொண்ட பிறகுதான், வங்கம், மஉறா ராஉஷ்டிரம் முதலிய உறிந்து தேசத்து மாகாணங்கள் அவருடைய பெருமையை உணர்ந்தன.

"பூ மண்டல முழுவதிலும் பெரிய விழிப்பொன்று வரப் போகிறது. அதற்காதாரமாக உறிந்து ஸ்தானம் கண்ணை விழித்து இருபதாண்டுகளாயின. உறிந்து ஸ்தானத்துக்குள் தமிழ் நாடு முதலாவது கண் விழித்தது.

ஆனால் இன்னும் புத்தி சரியாகத் தெளியாமல் கண்ணை விழிப்பதும் கொட்டாவி விடுவதுமாக இருக்கிறது"

"ஒரு தேசத்தின் பொது புத்தியை அளந்து பார்க்க வேண்டுமானால் அதற்கு எத்தனையோ அறிகுறிகள் உண்டு. அந்த தேசத்து ராஜாங்க நிலை, தர்ம ஸ்தாபனங்களின் நிலை, கோவில்களின் நிலை முதலிய எத்தனையோ அடையாளங்களால் ஒரு தேசத்தாரின் பொது ஞானத்தை அளவிடலாம். இவற்றுள்ளே சமாசாரப்பத்திரிகைகளையும் ஓரடையாளமாக கருதத்தகும். ஆனால் ஐரோப்பா, அமெரிக்கக் கண்டங்களில் நடக்கும் பத்திரிகைகளுடன் தமிழ் நாட்டுப் பத்திரிகையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து இவற்றின் பரிதாபகரமான நிலைமையைக் கண்டு, 'ஆஹா, இப்படிப்பட்ட தமிழ்நாடு எங்கே பிழைக்கப் போகிறது" என்று எவ்விதிப்பாலும் நெஞ்சு உடைந்து போக வேண்டாம். ஏனென்றால் வர்த்தமானப் பத்திரிகை நாமாக உண்டாக்கிய கருவியன்று. பிறரிடமிருந்து கற்றுக் கொண்ட தந்திரம். சென்ற முப்பது வருஷங்களாகத்தான் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். இன்னும் சரியான முதிர்ச்சியடையவில்லை. தவிரவும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளுக்கு ராஜாங்கத்தார் உதவி கிடையாது. பத்திரிகைகளுக்கு ராஜாங்கத்தார் எத்தனைக்கெத்தனை மதிப்பு கொடுக்கிறார்களோ, அத்தனைக்கத்தனை நாட்டில் மதிப்பேறி அதனால் பத்திரிகைகளுக்குத் தகுந்த லாபமுண்டாகும். அதிலிருந்து சரியான வித்வான்களின் கூட்டம் யதேஷ்டமாய்ச் சேர்ந்து அந்தத் தொழில் மேன்மையடைய இடமுண்டாகும்.

தமிழ் நாட்டில் இப்போது நடைபெறும் ராஜாங்கம் தமிழ் பாஷையில் தேர்ச்சியுடையதன்று. தமிழ் பாஷையை முதலாக மதிப்பதன்று. "தமிழ் ஜனம் நாகரிகமுடையதா இல்லையா" என்பதைப் பற்றியே சந்தேகங்களுடையது. ஆதலால் தமிழ்ப் படிப்பில்லாமலும் தமிழ் மணமில்லாமலும் சந்தோஷமடைந்திருக்கும் இயல்புடையது" என்று பாரதி எழுதுகிறார்.

பாரதி காலத்தில் நவீன அறிவியல் (விஞ்ஞானம்) அனைத்தும் மிகப் பெரும்பாலும் இந்தியாவில் ஆங்கில மொழிகளிலேயே இருந்தன.

....37....

வைத்தியம் பொறியியல் முதலிய தொழில் நுட்ப சாத்திரங்களெல்லாம் ஆங்கிலத்திலேயே இருந்தன. அத்துடன் சட்டவியல், பொருளியல், வணிகவியல் முதலிய சமூக அறிவியல் கலைகள் பற்றிய நூல்களும் மேல் படிப்பிற்கான நூல்களும் ஆங்கில மொழியிலேயே இருந்தன. இன்றும் கூட பெரும்பாலும் அந்த நிலை நீடிக்கிறது. தமிழில் அறிவியல் நூல்கள் எழுதப்பட வேண்டும் என்னும் கருத்துக்களை பாரதி தனது கட்டுரைகளில் முன் வைத்துள்ளார்.

"பஞ்சபூதங்களின் இயற்கையைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளிலே நம்மைக் காட்டிலும் ஐரோப்பியர் முன்னேறி நிற்பது தெரிந்த விஷயம். ஆதலால் ஐரோப்பாவில் வழங்கும் லௌகிக சாஸ்திரங்களைத் தமிழில் எழுத வேண்டுமென்று பல பண்டிதர் மிகவும் ஆவல்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே சில பகுதிகளின் ஆரம்பம் தமிழில் மொழி பெயர்த்திருக்கிறது. இந்த முயற்சி மென்மேலும் வளரும். வளர்ந்து தீர வேண்டும். அந்த சாஸ்திரங்களையெல்லாம் ஏக காலத்தில் தமிழில் எழுதி முடிப்பதற்காக ஒரு பண்டித-சங்கம் ஏற்படக் கூடும். நமது இராஜாக்களுக்கும் ஜமீந்தாரர்களுக்கும் செட்டிகளுக்கும் நல்ல புத்தியுண்டாகித் தமிழில் நவீன சாஸ்திரம் சேர்ப்பதாகிய காரியத்தை அவர்கள் தக்க பண்டிதர்களின் உதவி கொண்டு விரைவில் நிறைவேற்றி மேன்மை பெறக் கூடும்" என்று பாரதி தனது உரைநடைக் கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

பாரதியின் கட்டுரைகளில் தமிழிசையைப் பற்றி, சிறந்த கருத்துக்களை வெளியிட்டு தனது சரளமான தமிழில் நகைச்சுவை ததும்ப எழுதுகிறார். சங்கீத வித்வான்கள் பாடும்போது நவரசங்களும் வெளிப்படவேண்டும். பாடல்களின் பொருள் தெரிந்து கேட்போரின் உள்ளத்தை ஈர்க்கும்படி பாட வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறார். தமிழிசைக்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டும் என்பது அவருடைய கட்சியாகும்.

"நாட்டிலே சங்கீதத்திற்கு போஷணை செய்யும் ராஜாக்களும் பிரபுக்களும் இல்லை. எங்களுக்கு ஜீவனமே கஷ்டமாயிருக்கிறது.

மனக் கஷ்டம் இல்லாமல் இருந்தாலன்றோ ரசஞானத்தை வளர்த்துக் கொண்டு போகலாம். சில வருஷங்களுக்குள்ளே சில கீர்த்தனங்களை வரப்படுத்திக் கொண்டு ஜீவனத்திற்கு வழி தேடவேண்டியஸ்திதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. என்ன செய்யலாம்? என்று நினைந்து மனமுடைந்து போக வேண்டாம்.

"இந்த உலக முழுவதிலுமே ராஜாக்களையும் பிரபுக்களையும் நம்பி வித்தை பழகும் காலம் போய் விட்டது. பொது ஜனங்களை நம்ப வேண்டும். இனிமேல் கலைகளுக்கெல்லாம் போஷணையும் ஆதரவும் பொது ஜனங்களிடமிருந்து கிடைக்கும். அவர்களுக்கு உண்மையான அபிருசி உண்டாக்கிக் கொடுப்பது வித்வான்களுடைய கடமை. பிறகு நல்ல போஷணை கிடைக்கும்" என்று எழுதியுள்ளார். இன்னும்,

"வித்வான்கள் பழைய கீர்த்தனங்களைப் பாடும் பக்ஷம் புராதன வழிகளைத் தெரிந்து கொள்ளுதல் அவசியம். ஆனால் தமிழ்ச் சபைகளிலே எப்போதும் அர்த்தம் தெரியாத பிற பாஷைகளில் பழம் பாட்டுகளை மீண்டும் சொல்லுதல் நியாயமில்லை. அதனால்நமது ஜாதி சங்கீத ஞானத்தை இழந்து போகும்படி நேரிடும்" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

சங்கீதத்திற்கு சாதகம் அவசியம் என்பதைக் குறித்து, "நம்மவர் தொண்டைய நேரே பழக்குவதில்லை. காட்டு வெளிகளிலே போய் கர்ஜனை செய்ய வேண்டும். நதி தீரங்கள், ஏரிக்கரை, கடற்கரைகளிலே போய்க் தொண்டையைப் பழக்க வேண்டும். சாஸ்திரப்படி அகார சாதனம் செய்யும் வழக்கம் தென்னாட்டில் குறைவுபட்டிருக்கிறது.

"தவிரவும், உள்ளத்திலே வீரம் இருக்க வேண்டும். உள்ளத்திலே சத்து இல்லாதவர்களுக்கு ஒரு தொழிலும் நேரே வராது. கலைகள் நேர்ப்படுவதைப் பற்றிப் பேச வேண்டியதில்லை. உள்ளத்தில் தைரியம், சந்தோஷம், வலிமை முதலிய சுப லக்ஷணங்கள் தமிழரைக் காட்டிலும் வடநாட்டு ஜனங்களிடம் சிறிது அதிகமாகத் தோன்றுகின்றன. முன்னெல்லாம் தமிழ் நாட்டிலேதான் இந்த குணங்கள் மிகவும் விசேஷமாக விளங்கின. இப்போது சில வருஷங்களாகக் குறைவுபட்டிருக்கின்றன. இந்தக் குணங்களை நமது ஜனங்கள் எல்லோருமே பயிற்சி செய்து கொள்ள வேண்டும். சங்கீத வித்வான்கள் இவற்றைப் பழக்கப்படுத்தினால் நாள் அவர்கள் கண்டத்திலே உவகையும் வீரமும் பிறக்கும், பாட்டிலே கலை புஷ்டாகும்".

"கன்னியாகுமரி முதல் சென்னை வரை தமிழ் நாட்டின் உள்ள ஜில்லாக்களிலே ஒவ்வொன்றிலும் இக்காலத்தில் கருவிகளிலும் வாய்ப்பாட்டிலும் புகழ் பெற்ற வித்வான்கள் பலர் இருக்கிறார்கள்".

"காலத்தின் சீர் கேட்டாலும், ஸம்பிரதாய பங்கத்தினாலும் நவரசங்களுக்கும், பாட்டுக்கும் உள்ள தொடர்பை மறந்து விட்ட போதிலும், இவர்களிலே சிலர் (ஆணும் பெண்ணும்) சரஸ்வதி கடாக்ஷத்தினால் தம்மை அறியாமலே அற்புதமான வேலை செய்கிறார்கள். சில சமயங்களில் ஓரிரண்டு ரசங்களைத் தெரிந்தே பாட்டில் இசைக்கிறார்கள். அப்போது இவர்களுடைய பாட்டு அல்லது வாத்தியம் மிகவும் உயர்ந்த நிலையடைகிறது".

"ஆனால், இவர்கள் நான் முன்னிரண்டு பகுதிகளில் குறிப்பிட்ட செய்திகளையும் தயவு செய்து கவனிக்கும் பக்ஷத்தில் தமிழ் நாட்டுக்கு இவர்கள் செய்து வரும் உபகாரம் பல மடங்கு அதிகப்படுமென்பதும், அப்படி அதிகப்பட வேண்டும் என்பதும் என்னுடைய கருத்து. அதைத் தெரிவித்துக் கொண்டேன்" என்று பாரதி தனது உரை நடையில் பேசுகிறார்.

மேலும் பாரதி செம்மொழி இசையோடு சாதாரண மக்கள் பாடும் இசை வடிவங்களை தமிழ் நாட்டின் சிறப்புச் செய்தியாகத் தனது கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

"கும்மிப்பாட்டு, பள்ளிப் பாட்டு, கிளைப் பாட்டு, நலங்குப் பாட்டு, பள்ளியறைப் பாட்டு, அம்மானைப்பாட்டு, தாலாட்டுப் பாட்டு முதலிய பெண்களுடைய பாட்டெல்லாம் மிகவும் இன்பமான வர்ணமெட்டு, தமிழர்களின் தாய், அக்காள், தங்கை, காதலி முதலிய இவர்கள் பாடும் பாட்டு மறக்கக் கூடிய இன்பமா? ஞாபகம் இல்லையா?

"தமிழ்ப் பெண்களின் பாட்டைக் கைபெடுத்து வணங்குகிறோம். ஆனால் அதில் ஏற்படுத்த வேண்டிய சீர்திருத்தங்கள் பல இருக்கின்றன" என்று பாரதி குறிப்பிடுகிறார்.

...40....

தமிழகத்தில் பாரம்பரியக் கலைகளில் கூத்து என்பது ஒரு முக்கியமான பிரபலமான மக்களுக்கிடையில் செல்வாக்கு பெற்ற கலைகளில் ஒன்றாகும். ஆடலும் பாடலும் இணைந்தது கூத்தாகும். இசை, தாளம், அபிநயம் முதலியவற்றின் இணைப்பே கூத்தாகும். அபிநயமே கூத்தின் உயிர் என்று பாரதி குறிப்பிடுகிறார். நாட்டிய சாஸ்திரத்தின் இலக்கணங்களை பற்றி 'ரச பண்டாரம்' என்னும் சமஸ்கிருத சாஸ்திரம் விவரித்துக் கூறுவதைப் பற்றி பாரதி குறிப்பிட்டு,

"லோக நடையினாலே சாஸ்திரம் பிறக்கிறது. அந்த சாஸ்திரத்தைப் பயிற்சியினாலே விஸ்தாரப்படுத்துகிறார்கள். ரச திருஷ்டி ஏற்படுவதற்கு இயற்கையே மூலம். ரசவான்களுடைய பழக்கத்தாலும் பக்தி வழிகளை அனுசரிப்பதனாலும் ஒருவன் ரசக் காட்சியை வருவித்துக் கொள்ளலாம்.

"ராகத்துவேஷங்களை ஜயிப்பதனாலே ஒருவன் சித்த சமாதியடைகிறான். அப்போது ஞானதிருஷ்டியுண்டாகிறது. அந்த ஞான திருஷ்டியுடையவர்கள் புறப் பயிற்சியில்லாமலே சாஸ்திரங்களுக்குக் கண்ணாடி போல் விளங்குவார்கள்" என்று பாரதி கூறும் உரை நடையில் வடமொழிச் சொற்கள் நிறைந்த ஓட்ட நடையைக் காணலாம்.

பெண் விடுதலை, மதபேதங்களை நீக்குதல் ஆகியவை பற்றி தமிழ் நாட்டில் ஒரு புதிய விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டுள்ளது பற்றியும், தமிழகம் முன்பே வழி காட்டி வந்துள்ளது பற்றியும் பாரதியார் தனது கட்டுரை ஒன்றில் எடுத்துக் கூறுகிறார். அதுவும் அவருடைய சிறந்த உரைநடைத்தமிழுக்கு எடுத்துக் காட்டாகும். அது வருமாறு:

"இன்று தமிழ் நாட்டில் மாத்திரமேயல்லாது பூ மண்டலம் முழுவதிலும் பெண் தாழ்வாகவும் ஆணை மேலாகவும் கருதி நடத்தும் முறைமை ஏற்பட்டிருப்பது முற்றிலும் தவறு. அது துன்பங்களுக்கெல்லாம் அஸ்திவாரம். அநீதிகளுக்கெல்லாம் கோட்டை. கலியுகத்திற்குப் பிறப்பிடம்.

"இந்த விஷயம் தமிழ் நாட்டில் பல புத்திமான்களின் மனதிலே பட்டு பெண் விடுதலைக் கட்சி தமிழ்நாட்டின் கண்ணே பலமடைந்து வருவதை நோக்குமிடத்தே எனக்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சியுண்டாகிறது. இந்த விஷயத்திலும் தமிழ் நாடு பூ மண்டலத்துக்குச் சிறந்த வழி காட்டியாக விளங்குமென்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை.

"அடுத்த விஷயம் மத பேதங்களைக் குறித்தது. இதில் பாரத தேசம் முக்கியமாகத் தமிழ்நாடு இன்று புதிதாக அன்று. நெடுங்காலமாக, தலைமையொளி வீசி வருதல் எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ராமானுஜர் தமிழ் நாட்டில் பிறந்தவர் அன்றோ? ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் அவதாரம் புரிந்தது தமிழ் நாட்டிலன்றோ? பறையனைக் கடவுளுக்கு நிகரான நாயனாராக்கிக் கோயிலில் வைத்தது தமிழ் நாட்டிலன்றோ? சிதம்பரம்கோயிலுக்குள்ளே நடராஜருக்கு ஒரு சந்நிதி, பெருமாளுக்கு ஒரு சந்நிதி. ஸ்ரீரங்கத்திலே பெருமாளுக்கு ஒரு துருக்கப் பெண்ணை தேவியாக்கித் துலுக்க நாச்சியார் என்று பெயர் கூறி வைக்கிறார்கள். "எம்மதமும் சம்மதம்" என்றார் ராமலிங்க ஸ்வாமி.

" உலகத்திலுள்ள மத பேதங்களையெல்லாம் வேருடன் களைந்து ஸர்வ ஸமய ஸமரசக் கொள்கையை நிலை நாட்ட வேண்டுமானால், அதற்குத் தமிழ் நாடே சரியான களம். உலகம் முழுவதும் மத விரோதங்களில்லாமல் ஒரே தெய்வத்தை தொழுது உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்ய வல்ல மஹான்கள் இப்போது தமிழ் நாட்டில் தோன்றியிருக்கிறார்கள். அது பற்றியே பூ மண்டலத்தில் புதிய விழிப்பு தமிழகத்தில் தொடங்குமென்கிறோம்" என்று பாரதியார் எழுதுகிறார். இதில் சரளமான உரைநடையினைக் காண்கிறோம்.

பாரதி தனது கவிதைகளில் கூறுவதைப்போலவே தனது உரை நடையில் சில வலுவான கருத்துக்களை உறுதிபடக் கூறுகிறார். அதிலுள்ள சொற்கள் கூர்மையானவை. சிந்தனையைத் தூண்டுபவை. நேரடியானவை. எடுத்துக்காட்டாக:-

"இந்தக் காலத்தில் பல பொய்கள் இடறிப் போகின்றன. பல பழைய கொள்கைகள் தவிடு பொடியாகச் சிதறுகின்றன. பல அநீதிகள் உடைபடுகின்றன. பல அநியாயக்காரர்கள் பாதாளத்தில் வீழ்கிறார்கள்.

"இந்தக் காலத்தில் யாருக்கும் பயந்து நாம் நமக்குத் தோன்றுகிற உண்மைகளை மறைக்கக் கூடாது. பத்திரிகைகள்தான் இப்போது உண்மை சொல்ல, சரியாக கருவி. பத்திராதிபர்கள் இந்தக் காலத்தில் உண்மைக்குப் புகலிடமாக விளங்குகிறார்கள்.

"நம்மைப் போன்றதொரு ஆத்மா நமக்கு அச்சத்தினாலே அடிமைப்பட்டிருக்கும் என்று நினைப்பவன் அரசனாயினும், குருவாயினும், புருஷனாயினும் மூடனைத் தவிர வேறில்லை. அவனுடைய நோக்கம் நிறைவேறாது. அச்சத்தினால் மனுஷ்ய ஆத்மா வெளிக்கு அடிமை போல நடித்தாலும் உள்ளே துரோகத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கும்.

"அச்சத்தினால் அன்பை விளைவிக்க முடியாது" என்று பாரதி தனது உரை நடையில் எழுதுகிறார்.

கதை வடிவம்

பாரதியாரின் உரை நடையில் கதையும் ஒரு வடிவமாகும். கதை என்பது பெரும்பாலும் கற்பனைக் கதையேயாகும். பாரதியார் "ரெயில்வே ஸ்தானம்" என்னும் தலைப்பில் ஒரு சிறிய கதை எழுதியுள்ளார். அதன் தொடக்கமாக அவர் எழுதியுள்ள கதை வரிகள் அவருடைய உரை நடைக்கு மற்றொரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். அவருடைய ரெயில்வே ஸ்தானத்தின் வர்ணனை மிகவும் அற்புதமாகவும் கருத்துச் செறிவுடனும் கூடவும் நகைச் சுவை கொண்டதாகவும் அமைந்திருக்கிறது. பாரதியாரின் உரை நடை அவருடைய கவிதைகளைப் போலவே எந்தக் கருத்தினையும் தாக்குதல் தன்மையே அதிகரித்துக் காணப்படுகிறது. நல்லவைகளைப் பாராட்டியும் அல்லவைகளைத் தாக்கியும் அவருடைய கருத்துக்கள் கூர்மையாகவே அமைந்துள்ளது.

இப்போது அவருடைய கதையில் உள்ள உரை நடையைக் காண்போம். "வஸந்த காலம். காலை நேரம். தென் காசி ஸ்டேஷன்.

....43...

இது பிரிட்டிஷ் இந்தியாவைச் சேர்ந்தது. இதற்கு மேற்கேயுள்ள அடுத்த ஸ்டேஷன் செங்கோட்டை. இது திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்தது. தெற்கே இரண்டு மைல் தூரத்தில் மிகக் கீர்த்தி பெற்ற குற்றாலத்தருவி விழுகிறது. பக்கமெல்லாம் மலையருவிச் சாரல். கொஞ்சம் மேற்கே போனால் செங்கோட்டை ஸ்டேஷன் முதல் திருவனந்தபுரம் வரை பாதையிலே பத்து ஸ்டேஷன் மட்டும். இரண்டு பக்கங்களிலும் செங்குத்தான மலைகளும், ஆழமான பள்ளத்தாக்கும், மலையை உடைத்து ரயில் வண்டி ஊடுருவிச் செல்லும் பொருட்டாக ஏற்படுத்தப்பட்ட நீண்ட மலைப்புழைகளும் இரு பாரிசத்திலும் இயற்கையாய்ப் பச்சை உடுத்தி சாலமிகப் பெருஞ்செழிப்புடனே களி கொண்டு நிற்கும் பல வகைப்பட்ட வனக் காட்சிகளும் ஒரு முறை பார்த்தால் பிறகு எக்காலத்திலும் மறக்க முடியாதன.

இந்தத் தென் காசி ஸ்டேஷன் வெளிப்புறத்தில் காலை நேரத்திலே திருநெல்வேலிப் பக்கம் கிழக்கே போகும் ரயில் வரப்போகிற சமயத்தில் சுமார் நூறு பிரயாணிகள் வந்து கூடியிருக்கிறார்கள்.

இவர்களிலே சிலர் பிராமண வைதீகர். நீர்க்காவி அழுக்கு நிறமாக ஏறிப்போன மிகப் பழைய வெள்ளைத்துணி உடுத்து உடல் வேர்க்க உட்கார்ந்து கொண்டு, இன்ன ஊரில், இன்ன தேதி, இன்னாருக்கு சீமந்தம் என்ற விஷயங்களைப் பற்றிச் சம்பாஷணை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பிராமண விதவைகள் பலர் ஒரு புறத்திலேயிருந்து தமக்குள் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சுமங்கலிப் பிராமணத்திகள் ஒரு பக்கத்தில் தலை குனிந்து நின்று கொண்டு, போவோர், வருவோரைக் கடைக் கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வேறு சில உத்தியோகஸ்தர் தலைப்பாகை, கோட்டு, கெடியாரச் சங்கிலி சகிதமாக உலாவுகிறார்கள். சில போலீஸ்காரர்கள் சக்கரவர்த்திகளைப் போல தலை நிமிர்ந்து நடக்கிறார்கள். சில முகம்மதிய ஸ்திரீகள் முட்டாக்குப் போட்டு தலையையும் முகத்தையும் மூடிக் கொண்டு திசைக்கொருத்தியாகப் பார்த்து உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வெற்றிலை, பாக்கு, புகையிலை, சுருட்டு, பீடி பொடிப்பட்டை, முறுக்கு, தேன்குழல், சுசியன், காப்பி முதலிய வியாபாரம் செய்யும் ஓரிரண்டு பிராமணரும் சூத்திரரும் பகற்கொள்ளை நடத்திக் கொண்டி

ருக்கிறார்கள். ஆனாலும் காசு பெறாத சாமான்களுக்கு மும்மடங்கு நான்கு மடங்கு விலை வைத்து விற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்று பாரதியார் எழுதுகிறார். நல்ல அற்புதமான, வேடிக்கையான, சிறப்பு மிக்க வர்ணனையான உரை நடை. யாரும் சுலபமாகப் படித்துப்புரிந்து கொள்ளும்படியான எளிய நடையிலான உரைநடை.

தேசியக் கல்வி பற்றி

தமிழ் நாட்டில் தேசியக் கல்வி என்பதாக ஒன்று தொடங்கி அதில் தமிழ் பாஷையைப் பிரதானமாக நாட்டாமல் பெரும் பான்மைக் கல்வி இங்கிலீஷ் மூலமாகவும் தமிழ் ஒரு வித உப பாஷையாகவும் ஏற்படுத்தினால் அது 'தேசீயம்' என்ற பதத்தின் பொருளுக்கு முழுதும் விரோதமாக முடியுமென்பதில் ஐயமில்லை. தேச பாஷையே பிரதானம் என்பது தேசீயக் கல்வியின் ஆதாரக் கொள்கை. இதை மறந்து விடக் கூடாது. தேச பாஷையை விருத்தி செய்யும் நோக்கத்துடன் தொடக்கப்படுகிற இந்த முயற்சிக்கு நாம் தமிழ் நாட்டிலிருந்து பரிபூரண சகாயத்தை எதிர் பார்க்க வேண்டுமானால் இந்த முயற்சிக்கு தமிழ் பாஷையே முதற் கருவியாக ஏற்படுத்தப்படும் என்பதை நம்பட்டம் அறைவிக்க வேண்டும். இங்ஙனம் தமிழ் பிரதானம் என்று நான் சொல்லுவதால் டாக்டர் நாயரைத் தலைமையாகக் கொண்ட திராவிடக் கக்ஷியார் என்ற போலிப் பெயர் புனைந்த தேச விரோதிகளுக்கு நான் சார்பாகி ஆர்யபாஷா விரதம் பூண்டு பேசுகிறேன் என்று நினைத்து விடலாகாது. தமிழ் நாட்டிலே தமிழ் சிறந்திடுக. பாரத தேசம் முழுதிலும் எப்போதும் போலவே வடமொழி வாழ்க. இன்னும் நாம் பாரத தேசத்தின் ஐக்கியத்தைப் பரிபூரணமாகச் செய்யுமாறு நாடு முழுவதிலும் வடமொழிப் பயிற்சி மேன்மேலும் ஓங்குக. எனினும் தமிழ் நாட்டில் தமிழ் மொழி தலைமைப் பெற்றுத் தழைத்திடுக" என்று எழுதியிருக்கிறார்.

"வேத கால சரித்திரம், புராண கால சரித்திரங்கள், பௌத்த காலத்து சரித்திரம், ராஜபுதானத்தின் சரித்திரம் இவை மிகவும்

சிரத்தையுடன் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். பள்ளிக் கூடம் ஏற்படுத்தப் போகிற கிராமம் அல்லது பட்டணம் எந்த மாகாணத்தில் அல்லது எந்த ராஷ்டிரத்தில் இருக்கிறதோ அந்த மாகாணத்தின் சரித்திரம் விசேஷமாகப் பயிற்றுவிக்கப்பட வேண்டும். (இங்கு நான் மாகாணம் அல்லது ராஷ்ட்ரம் என வகுத்திருப்பது சென்னை மாகாணம் அல்லது பம்பாய் மாகாணம் முதலிய தற்காலப் பகுதிகளைக் குறிப்பதன்று; பாஷைப் பிரிவுகளுக்கு இசைந்தவாறு வகுக்கப்படும் தமிழ்நாடு, தெலுங்கு நாடு, மலையாள நாடு முதலிய இயற்கைப் பகுதிகளைக் குறிப்பது) இந்தச் சாத்திரங்களில் மஹாகீர்த்தி பெற்று விளங்கும் பருவங்களை உபாத்தியாயர்கள் மிகவும் உற்சாகத்துடனும், ஆவேசத்துடனும், பக்தி சிரத்தைகளுடனும் கற்பிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அதிபால்ய பிராயத்தில் மனதில் பதிக்கப்படும் சித்திரங்களே எக்காலமும் நீடித்து நிற்கும்இயல்புடையன. ஆதலால் பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்கு ஆரம்ப வகுப்பிலேயே நம்முடைய புராதன சரித்திரத்தின் அற்புதமான பகுதிகளைமூட்டி, அசோகன், விக்கிரமாதித்தன், ராமன், லக்ஷ்மணன், தர்ம புத்திரன், அர்ஜுனன் இவர்களிடமிருந்த சிறந்த குணங்களையும் அவற்றால் அவர்களுக்கும் அவர்களுடைய குடிகளுக்கும் ஏற்பட்ட மஹிமைகளையும் பிள்ளைகளின் மனதில் பதியும்படி செய்வது அந்தப் பிள்ளைகளின் இயல்பைச் சீர் திருத்தி மேன்மைப்படுத்துவதற்கு நல்ல சாதனமாகும்.

"தேச பாஷையின் மூலமாகவே இந்தச் சரித்திரப்படிப்பு மட்டுமேயன்றி மற்றெல்லாப் பாடங்களும் கற்பிக்கப்படவேண்டுமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். தேச பாஷையின் மூலமாகப் பயிற்றப்படாத கல்விக்கு தேசியக் கல்வி என்ற பெயர் சொல்லுதல் சிறிதளவும் பொருந்தாது போய் விடுமன்றோ?" என்று கூறுகிறார்.

"தமிழ் நாட்டில் தேசியக் கல்வி கற்பிக்க வேண்டுமானால் அதற்குத் தமிழே தனிக் கருவியாக ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?" என்று தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

"தமிழ் நாட்டு ஸ்திரீகளையும் சேர்த்துக் கொண்டு அவர்களுடைய யோசனைகளைத் தழுவி நடத்தாவிடின் அக்கல்வி சுதேசியம் ஆக மாட்டாது. தமிழ்க் கல்விக்கும் தமிழ்க் கலைகளுக்கும், தொழில்களுக்கும் தமிழ் ஸ்திரீகளே விளக்குகளாவர். தமிழ்க் கோயில், தமிழ்ரச, தமிழ்க் கவிதை, தமிழ்த் தொழில் முதலியவற்றுக்கெல்லாம் துணையாகவும் தூண்டுதலாகவும் நிற்பது தமிழ் மாதரன்றோ?" என்று மிகவும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

பாரதியாருடைய உரை நடை அவர் கையாளும் பொருளுக்கேற்ற வாறும் கூட சில சமயம் அமைந்திருப்பதைக் காண முடிகிறது. எடுத்துக் காட்டாகக் கீழ்க்கண்ட பகுதியைக் குறிப்பிடலாம்.

"அனாவசியமான தண்டத்திற்கெல்லாம் தமிழர் பணத்தை வாரி இறைக்கிறார்கள். "கான்பரன்ஸ்" என்றும் 'மீட்டிங்' என்றும் கூட்டங்கள் கூடி விடிய விடிய வார்த்தை சொல்லுகிறார்கள். கிராமங்கள் தோறும் தமிழ்ப் பள்ளிக் கூடங்கள் போடுவதற்கு யாதொரு வழியும் செய்யாமல் இருக்கிறார்களே! படிப்பில்லாத ஜனங்கள் மிருகங்களுக்குச் சமானமென்று திருவள்ளுவர் பச்சைத் தமிழிலே சொல்லுகிறார். நமக்குள் எத்தனையோ புத்திமான்கள் இருந்தும், நம்மில் முக்கால் பங்குக்கு மேலே மிருகங்களாக இருக்கும் அவமானத்தைத் தீர்க்க ஒரு வழி பிறக்கவில்லையே? ஏன்? எதனாலே? காரணந்தான் என்ன?" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

"பணம், பொதுக் கல்வி, விடுதலை மூன்றும் இல்லாவிட்டால் அந்த நாட்டில் வாழ்வேது? என்றுகுறிப்பிடுகிறார்.

"நமது பூர்வீகர் சயன்ஸ் தேர்ச்சியிலே நிகரில்லாது விளங்கினார்கள். அந்தக் காலத்து லௌகீக சாஸ்திரம் நமக்குத் தெரிந்த மாதிரி வேறு யாருக்கும் தெரியாது. இந்தக் காலத்து சங்கதிதான் நமக்கு கொஞ்சம் இழுப்பு" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

"எவனும் உடம்பை உழைப்பினாலும் அசைவினாலும் சுறுசுறுப்பாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். மனதை உத்ஸாக நிலையில் வைத்துக் கொண்டால் உடம்பை தீவிரமாகச் செய்து கொண்டால் மனது உத்ஸாகத்துடனிருக்கும். மனத் தளர்ச்சிக்கு இடம் கொடுக்கலாகாது. கவலை மனிதனை அரித்துக்

கொன்று விடும். பயத்தை உள்ளே வளர்ப்பவன் பாம்பை வளர்க்கிறான்".

"எனவே மன உறுதி, சந்தோஷம், உலகை நடத்தும் சக்தி நமக்கு நன்மை செய்யுமென்ற நம்பிக்கை, சரீர உழைப்பு முதலிய நற் குணங்களைக் கைக் கொண்டு ஐக்கத்தை வழக்கப்படுத்த வேண்டும்.

"உடம்பிலே நோயில்லாமல் வலிமையுடன் இங்கே அ றாண்டு வாழலாம்" என்று ஒரு சிறந்த கருத்தை உறுதியாகவும் மகிழ்ச்சியுடனும் தனது உரைநடையில் பாரதி கூறுகிறார்.

பாரதியின் கவிதைகளுக்கு அவர் எழுதியுள்ள சில முன்னுரைகள்

பாரதி தான் எழுதியுள்ள கவிதைகளுக்கும் கவிதைத் தொகுப்பு வெளியீடுகளுக்கும் முன்னுரைகள் எழுதியுள்ளார். அவையும் அவருடைய உரை நடைக்கு எடுத்துக் காட்டாக அமைந்துள்ளது. அவைகளில் சிலவற்றைக் காணலாம்.

பொய்யோ, மெய்யோ? என்னும் தலைப்பில் பாரதி எழுதியுள்ள பாடலுக்கு அவர் எழுதியுள்ள முன்னுரை அல்லது விளக்கவுரை அல்லது காரணவுரையை இங்கு காண்க.

"எல்லா சாஸ்திரங்களும் ஏறக் குறைய உண்மைதான். ஆனால் எல்லாருக்கும், எப்போதும், ஒரே சாஸ்திரம் ஒத்து வராது. சில திருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறேன்.

"ஒரு செல்வர், கிழவனார், ஒரு வேளை ஆகாரம் செய்து கொண்டு லௌகீக விஷயங்களைத்தான் கவனியாமல் பிள்ளைகள் கையிலே கொடுத்து விட்டு நியம நிஷ்டைகள் ஜபதபங்களுடன் சுந்தர காண்டத்தையும் கடோபநிஷத்தையும் பாராயணம் செய்து கொண்டு வீட்டை விட்டு வெளியேறா மலிருப்பதே மேலான வழியென்ற கொள்கை இந்தக் கிழவனாருக்கு சரிப்பட்டு வரும்.

"ஒரு 16 வயது ஏழைப் பிள்ளை. தகப்பனில்லை, வீட்டிலே தாயாருக்கும் தங்கைக்கும் தனக்குமாக எங்கேனும் போய் நாலு பணம் கொண்டு வந்தால்தான் அன்றைக்கு அடுப்பு மூட்டலாம். இவன் மேற்படி சுந்திரகாண்ட வழியைப் போய்ப் பிடித்தால் நியாயமாகுமா?

"இந்தி உலகமே பொய்" என்ற நமது தேசத்தில் ஒரு சாஸ்திரம் வழங்கி வருகிறது. ஸந்யாசிகள் இதை ஓயாமல் சொல்லிக் கொண்டிருக்கட்டும். இதைப் பற்றி இந்த நிமிஷம் எனக்கு வருத்தமில்லை. குடும்பத்திலிருப்போருக்கு அந்த வார்த்தை பொருந்துமா? நடுவீட்டில் உச்சரிக்கலாமா? அவச் சொல்லன்றோ? நமக்குத் தந்தை வைத்த வீட்டுப் போன வீடும் வயலும் பொய்யா? தங்கச் சிலை போல் நிற்கிறாள் மனைவி. நமது துயரத் துக்கெல்லாம் கண்ணீர் விட்டுக் கரைந்தாள். நமது மகிழ்ச்சியின் போதெல்லாம் உடல் பூரித்தாள். நமது குழந்தைகளை வளர்த்தாள். அவள் பொய்யா? குழந்தைகளும் பொய்தானா? பெற்றவரிடம் கேட்கிறேன். குழந்தைகள் பொய்யா? நமது வீட்டில் வைத்துக் கும்பிடும் குல தெய்வம் பொய்யா?

"வீடு கட்டிக் குடித்தனம் பண்ணுவோருக்கு மேற்படி சாஸ்திரம் பயன்படாது. நமக்கு இவ்வுலகில் வேண்டியது நீண்ட வயது, நோயில்லாமை, அறிவு, செல்வம் என்ற நான்கும். இவற்றைத் தரும்படி தத்தம் குல தெய்வங்களை மன்றாடிக் கேட்க வேண்டும். எல்லா தெய்வங்களும் ஒன்று. அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றும் தெய்வ ஒளி காண வேண்டும். தெய்வத்தின் ஒளி கண்டால் நான்காம் நிலையாகிய வீடுதானே கிடைக்கும்" என்று பாரதியார் தனது வலுவான தத்துவ ஞானக் கருத்தை இவ்வுரை நடையில் வெளிப்படுத்தி யுள்ளார்.

"ஸ்வதேச கீதங்கள்" என்னும் நூலிலுள்ள சமர்ப்பணமும் முகவுரையும்".

"இனிய நிலவின் ஒளியால் விழுங்கப்பட்டு உலகம் அவாங்மனகோசரமா கிய ஸௌந்தர்யத்தைப் பெற்றிருக்கும் சமயத்தில் ஒவ்வொரு கவியுடைய உள்ளமும் தன்னையறியா ஞான உற்சவமடைகின்றது. சூரியன் உதித்தவுடனே சேதனப் பிரகிருதி மட்டுமேயன்றி அசேதனப்பிரகிருதியும் புதிய ஜீவனையும், உற்சாகத்தையும் பெற்றுத் திகழ்கிறது. இவற்றினையொப்பவே நாட்டில் ஓர் புதிய ஆதர்சம் - ஓர் கிளர்ச்சி - ஓர் தர்மம் - ஓர் மார்க்கம் தோன்றுமேயானால் மேன் மக்களின் நெஞ்சமனைத்தும், இரவியை நோக்கித் திரும்பும். சூரிய காந்த மலர் போல அவ்வாதர்சத்தை நோக்கித் திரும்புகின்றன. சென்ற சுபகிருது வருஷத்திலே பாரத நாட்டில் சர்வ

சுபக்களுக்கும் மூலாதாரமாகிய 'தேச பக்தி' என்ற நவீன மார்க்கம் தோன்றியது. நல்லோர்களின் சிந்தையெல்லாம் உடனே புளகிதமாயின. நல்லோருடைய குணங்களிலே குறைவுடையவனாகிய யானும் தேவியினது கிருபையால் அப்புதிய சுடரிடைத்து அன்பு பூண்டேன். அவ்வன்பு காரணமாகச் சென்ற வருஷம் சில கவிதை மலர் புனைந்து மாதாவின் திருவடிக்குப் புனைந்தேன்.

"நான் எதிர்பார்த்திராத வண்ணமாக மெய்த் தொண்டர்கள் பலர் "இம்மலர்கள் மிக நல்லன" என்று பாராட்டி மகிழ்ச்சியறிவித்தார்கள். மாதாவும் அதனை அங்கீகாரம் செய்து கொண்டாள். இதனால் துணிவு மிகுதியுறப் பெற்றேனாகி மறுபடியும் தாயின் பத மலர்க்குச் சில புதிய மலர்களைக் கொணர்ந்திருக்கிறேன். இவை மாதாவின் திருவுள்ளத்திற்கு மகிழ்ச்சியளிக்குமென்றே நினைக்கின்றேன். "குழலினிது யாழினிதென்பதம் மக்கள் மழலைச் சொற்கேளாதவர்" என்பது வேதமாதலின்" என்ற பொருள் பொதிந்த ஒரு முகவுரையை பாரதி எழுதியுள்ளார். இதில் அவருடைய உரை நடை வடிவத்தைக் காணலாம்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இந்திய தேசியக் காங்கிரஸ் இயக்கத்திலும் அமைப்பிலும் நிதானக் கட்சியார் என்றும் தீவிரக் கட்சியார் என்றும் பிளவு ஏற்பட்டது. நிதானக் கட்சியாருக்கு (மிதவாதப்பிரிவு) பெரோஸ் ஷா மேத்தா, கோபாலகிருஷ்ண கோகலே முதலியோர் தலைமையாக இருந்தார்கள்.

தமிழகத்தில் வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, சுப்பிரமணிய சிவா, பாரதியார் ஆகியோர் தீவிரவாதப் பிரிவுக்கும் திலகர் தலைமைக்கும் ஆதரவு அளித்தார்கள். பாரதி திலகரை ஆதரித்து மேத்தா திலகருக்கு புத்தி சொல்வதாகவும், நிதானக் கட்சியார் தீவிரவாத சுதேசியத்தைப் பழிப்பதாகவும் கற்பித்து பாடல்கள் பாடியுள்ளார். அப்பாடல்களில் நந்தனார் சிதம்பரம் செல்வதற்குப் பிடிவாதமாக இருந்ததாகவும், சேரியிலிருந்த நிதானக் கட்டத்தார் நந்தனார் செயலை ஆட்சேபித்ததாகவும் கற்பித்து அதை ஒப்பிட்டு பாடியுள்ள பாடல்களுக்கு பாரதி விளக்கவுரையாக சிறிய முன்னுரைகள் எழுதியுள்ளார். அவை வருமாறு:-

மேத்தா திலகருக்குச் சொல்வதாக "ஓய் திலகரே, நம்ம ஜாதிக்கடுக்குமோ? செய்வது சரியோ, சொல்லும்" என்னும் தொட-

பாடலுக்கு முன்னுரையாக:-

"சிதம்பர பதவியாகிய முக்தியிலே, நந்தனார் அடங்காத தாகம் கொண்டிருந்தார். அது அவரை அடிமை கொண்டிருந்த ஆண்டைக்கு மனமில்லை. அவன் நந்தனாரைப் பலவித இம்சைகளுக்கு உட்படுத்தினான். அதுவுமன்றிச் சேரியிலிருந்த கிராமப் பறையர்கள் பலர் நந்தனார் சிதம்பரத்தைப் பற்றி நினைக்கலாகாதென்று போதனை செய்தார்கள். அந்த கிராமஸ்தர்களிலே ஒருவர் பாடிய பாட்டின் கருத்தையுடையவர்ண மெட்டையும் தழுவிப் பின்வரும் பாடல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது" என்று பாரதி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"கிராமக் கட்சியார் கூட்டம்" என்னும் தலைப்பிலான பாடலுக்கு முன்னுரையாக பாரதி எழுதியுள்ளது:-

"நந்தனார் சரித்திரத்திலே சேரிப் பறையர்கள் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து நந்தனாரையும் அவரது கட்சியாரையும் பழிக்கிறார்கள். சேரியிலே மாட்டிறைச்சியுண்டு. புலை வாழ்வு வாழ்ந்து கொண்டு ஆண்டைப் பார்ப்பானுக்கு அடிமை செய்வதே சுவர்க்கமென்றறியாமல், சிதம்பரப் பயித்தியம் கொண்டலையும் நந்தனாராலும் அவருடைய சீடர்களாலும் பெரிய கேடுகள் விளையக் கூடுமென்று வருத்தங்கொண்டு "நாம் என்ன செய்வோம்" புலையரே இந்தப் பூமியில்லாத புதுமையைக் கண்டோம்" என்று யோசிக்கிறார்கள். அந்தப் பாட்டின் கருத்தையும் வர்ண மெட்டையும் தழுவிப் பின்வரும் பாடல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. மேத்தா, கோகலே முதலிய கிராமஸ்தர்கள் நமது தேச விமோசன மென்னுஞ் சிதம்பரத்தை எண்ணி ஆசை கொண்டு பரவச நிலையிலிருக்கும் திலக முனிவராலும், அவரது கட்சியாராலும் நாட்டிற்குக் கெடுதி விளையுமென்று பேசும் விடயங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன" என்று பாரதி கூறியுள்ளார்.

"ஸ்வசரிதை" என்னும் பாடல் தொகுப்பின் முகவுரையில் பாரதியார் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்.

"இச்சிறிய செய்யுள் - நூல் விநோதார்த்தமாக எழுதப்பட்டது.

ஒரு சில பாட்டுக்கள் இசைப்பமளிக்கக் கூடியவானாலும் பதர் மிகுதியாகக் கலந்திருக்கக் கூடும். இதன் இயல்பு தன் கூற்றெனப்படும். அதாவது, கதாநாயகன் தன் சரிதையைத் தானே நேராகவே சொல்லும் நடை. இக்காவிய முறை நவீனமானது. இஃது தமிழ் அறிந்த நூலோர்கள் அங்கீகரிக்கத்தக்கதாகா என்று பார்த்திடும் பொருட்டுச் சிறிய நூலொன்றை முதலில் பதிப்பிடுகிறேன். இதனைப் பதம் பார்த்து மேலோர் நன்றெனப் பாராட்டின் இவ்வழியிலே வேறு பல வெளியாக்குவேன். அநுபவக்குறைவினாலும் ஆற்றல் குறைவினாலும் நேரும் பிழைகளைப் பொறுத்தருள் செய்க" என்று குறிப்பிடுகிறார். பாரதி கூறும் இந்தக் கருத்துக்கள் இலக்கியத்தில் ஒரு புதிய கருத்தாகும். அக்கருத்தின் உரைநடையாக இம்முகவுரை அமைந்திருக்கிறது.

"பாஞ்சாலி சபதம்" என்னும் காவியத்திற்கு பாரதி எழுதியுள்ள முகவுரை வருமாறு:-

"எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு இவற்றினையுடைய காவியமொன்று தற்காலத்திலே செய்து தருவோன் நமது தாய் மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருவோனாகின்றான். ஓரிரண்டு வருஷத்து நூற்பழக்கமுள்ள தமிழ் மக்களெல்லோருக்கும் நன்கு பொருள் விளங்கும்படி எழுதுவதுடன் காவியத்துக்குள்ள நயங்கள் குறைவுபடாமலும் நடத்துதல் வேண்டும்.

"காரியம் மிகப் பெரிது. எனது திறமை சிறிது. ஆசையால் இதனை எழுதி வெளியிடுகின்றேன், பிறருக்கு ஆதர்சமாக அல்ல, வழி காட்டியாக.

இந்நூலிடையே திருதராஷ்டிரனை உயர்ந்த குணங்களுடையவனாகவும், சூதில் விருப்பமில்லாதவனாகவும் துரியோதனிடம் வெறுப்புள்ளவனாகவும் காட்டியிருக்கிறேன். அவனும் மகனைப் போலவே தீக் குணங்களுடையவன் என்று கருதுவோருமுளர். எனது சித்திரம் வியாச பாரதக் கருத்தைத் தழுவியது. பெரும்பான்மையாக, இந்நூலை வியாச பாரதத்தின் மொழி பெயர்ப்பென்றே கருதி விடலாம். அதாவது 'கற்பனை'

திருஷ்டாந்தங்களில் எனது சொந்த சரக்கு அதிகமில்லை. தமிழ் நடைக்கு மாத்திரமே நான் பொறுப்பாளி.

தமிழ் ஜாதிக்குப் புதிய வாழ்வு தரவேண்டுமென்று கங்கணங் கட்டிநிற்கும் பராசக்தியே என்னை இத்தொழிலிலே தூண்டிகாளாதலின் இந்த நடை நம்மவர்க்குப் பிரியந்தருவதாகும் என்றே நம்புகிறேன். ஓம் வந்தே மாதரம்" என்று எழுதி முடித்துள்ளார்.

பாரதியாரின் கவிதைகளில் மிகவும் முக்கியமாக ஒரு பகுதி பாஞ்சாலி சபதம்" என்னும் சிறு காவியமாகும். இந்தக் காவியம் மகாபாரதக் கதையில் வரும் உள்ளத்தை உருக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சியாகும். மகாபாரதக் கதை பாரத மக்களனைவரின் உள்ளங்களிலும் பதிந்துள்ள ஒரு பெருங்கதையாகும். மகாபாரதமும் இராமாயணமும் எத்தனை தடவை படித்தாலும் எத்தனை தடவை கேட்டாலும் நம் நாட்டு மக்களுக்கு அலுப்புத் தட்டுவதில்லை. இவ்விரு இதிகாசங்களும் பாரத நாட்டு மக்களின் பண்பாட்டையும் பாரம்பரியங்களையும் உருவாக்கி அவைகளுக்கு ஒரு அடிப்படையை உண்டாக்கியிருக்கிறது. பாரதியார் தனது 'பாஞ்சாலி சபதம்' என்னும் நிகழ்ச்சியை தனது காவியத்திற்குக் கருவாக எடுத்துக் கொண்டதற்கு ஒரு முக்கியமான காரணமுண்டு என்பதை அறிவோம்.

பாஞ்சாலியின் சபதம் பாரதப் போரில் நிறைவேற்றப்படுகிறது. இந்திய நாட்டின் விடுதலைக்கான சூழ்நிலை, அதன் விடுதலை வேள்வியும் போராட்டத்திலும் நிறைவேறுகிறது. பாரதியார் தனது பாஞ்சாலி சபதத்தில் பல புதிய கருத்துக்களை முன் வைத்துள்ளார்.

நமது நூல்கள் பலவற்றிற்கும் உரை நூல்கள் எழுதப்படுவதும் விளக்க நூல்கள் வருவதும் நமது இலக்கிய மரபும் வரலாறுமாகும். பாரதி தனது பாஞ்சாலி சபதம் காவியத்தில் வரும் சில வரிகளுக்கு விளக்கமும் விரிவுரையும் அவரே எழுதியுள்ளார். அவையும் பாரதியாரின் சிறந்த உரை நடையாகவும் அமைந்துள்ளது.

பாரதியின் காவியத்தில்,

"சிந்தையிலறமுண்டாம் – எனிற்

சேர்ந்திருக்கலி செயுமறமுமுண்டாம்" என்னும் பாடல் வரிகள் வருகின்றன. அதற்கான விளக்கமாக:-

"ஒரு சங்கத்தின் – ஒரு ஜாதியின் – ஒரு தேசத்தின் – அறிவு மழுங்காதிருக்கும் வரை அதற்கு நாசமேற்படாது. பாரத தேசத்தில் முற்காலத்திலே பாரத ஜாதி முழுமையின் 'அறிவுக்குப் பொறுப்பாளியாகப் பிராமணர் என்னும் பெயருடைய ஒரு வகுப்பினர் இருந்ததாகப் பழைய நூல்களிலே காணப்படுகிறது. அந்தப் பிராமணர் தமது கடமைகளைத் தவறாது நடத்தியிருப்பார்களானால், மற்றக் குலத்தவரும் நெறி தவறியிருக்கமாட்டார்கள். மகாபாரதப் போர் நடந்திராது; பாரத தேசத்தில் பெரியதோர் க்ஷத்திரிய நாசமும் கலியும் வந்திருக்க மாட்டா. ஒரு தேசத்திற்கு ஏற்படும் உயர்வு தாழ்வுகளுக்கு அத்தேசத்திலுள்ள பிராமணர்களே பொறுப்பாளிகளென மேலே குறித்திருப்பதை விளக்கும் பொருட்டு மஹா பாரதப் போர் நடக்கு முன்பாகவே முதற் படப்பாவம் பிராமணருக்குள் புகுந்ததென்பதை நூல் தெரிவிக்கிறது" என்று பாரதி எடுத்துக் கூறுகிறார்.

பாஞ்சாலி சபதத்தின் 69,70ம் பாட்டுகளின் கருத்தாக கீழ்க்கண்டவாறு பாரதி விளக்கம் கூறுகிறார்:

"சகுனி சொல்லுகிறான், "நமக்கு ஏற்கனவே அளவிறந்த செல்வமிருக்கும்போது இன்னும் அதிக செல்வத்தை ஏன் விரும்ப வேண்டும்? இருப்பதை வைத்துப் பாதுகாத்தால் போதாதா? என்று ஒருவேளை நீ நினைக்கிறாய்போலும். ஆனால், இவ்வித நினைப்பு நின் போன்ற ஆரிய மன்னர்களுக்குத் தகாது. ஏனென்றால், நித்தம் ஏராளமாக செல்வத்தைத் தான முதலியவற்றால் ஒரு பக்கத்திலே செலவிட்டு மற்றொரு பக்கத்திலே போர் முதலியவற்றால் மிக்க பொருள் சேகரித்துக் கொண்டிருப்பதாகிய இரட்டைத் தொழில் ஆரிய மன்னர்களால் அனுசரிக்கப்படுவது. இருப்பதை மூடி வைக்க விரும்புவோன் அரசனல்லன், கிழச் செட்டி. எது போலெனில், கங்கை நதி நாள்தோறும் அளவில்லாத ஜலத்தைக் கடலிலே கொண்டு கொட்டுகிறது. என்ன வீண் செலவு, இந்த வீண் செலவு செய்யாவிட்டால் ஜீவனின்றி அழுகிப் போய் விடும். மலை மீதிருந்து அதற்கு ஓயாத ஊற்று

வரவு இருக்கிறது. அதனை உலகிற்கெல்லாம் வழங்குவது அன்றிக் கடலும் கொண்டு பொழிகிறது. ஆம், 'மேலே' செல்வரிடமுள்ள பொருளைக் கவர்ந்து 'கீழே' ஊமாகிய ஜனங்களுக்குப் பலவகைகளிலே பயன்படுத்த வேண்டும். அப்போதுதான் ராஜா, கங்கை நதியைப் போல 'ஜீவநதி' யாக இருக்கலாம். கங்கை நதியைப் போல சூரியர்களும்,

செல்வம் வளர்வதற்கே — தொழில்
ஆயிர நீத்தம் புதியன — கண்டு
வாரிப்பழம் பொருளெற்றவர்.

இவ்வகையில்லாது, சத்தமற்ற நெடுங்காட்டில், மலையடிக் கீழ்ப்பட்ட இருட் குகையில் நீரை வைத்துப் பாசியால் மூடிக் காக்கும் சுனைகளைப் போன்ற ஒழுக்கம் சூரியர்களால் வெறுத்தற்குரியது" என்று கருத்தை வழங்குகிறார்.

பாஞ்சாலி சபதம் காவியத்தில் கவிஞர் மாலை வருணனை கூறுகிறார். கவிஞரின் உள்ளத்திலிருந்து எழும் அற்புதமான இயற்கை வருணனை அவை சிறப்பு மிக்க கவிதை வரிகளாகும். அதைப் பற்றி பாரதியார் ஒரு தனியான கட்டுரையும் எழுதியுள்ளார். அது ஒரு அற்புதமான உரை நடைஇலக்கியமாக அமைந்திருக்கிறது.

"கீரடியாற்பழவேத முனிவர் போற்றுஞ்
செழுஞ்சோதி — சீர்களும் அடிகளும் இயைந்த
மந்திரங்களால் முன்னைய வேத ரிஷிகள்
போற்றிய ஞாயிறு.

"இங்கு சூரியாஸ்தமன வர்ணனை கூறப்படுகிறது. இப்பாடல்களின் கருத்தை 'நன்கு விளக்கும் பொருட்டு, நமது 'கர்மயோகி' ப் பத்திரிகையிலே இவ்விஷயத்தைப் பற்றி எழுதியுள்ள வியாசமொன்றை இங்கு தருகிறோம்.

ஸூர்யாஸ்தமனம்

உலகத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் நிறைந்து கிடக்கும் லாவண்யங்களைத் தமிழர்கள் கவனிப்பது கிடையாது. சனிக்கிழமை சாயங்காலந்தோறும்

.....55....

ஜூக்கரைகளிற்போய்க் கருடன் பார்ப்பதற்கென்றால் நம்மவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக ஓடுகிறார்கள். ஸூர்யாஸ்தமன காலத்தில் வானத்திலே தோன்றும் அதிசயங்களைப் பார்க்க ஒருவன் கூட போகிறதில்லை. அப்போது வானத்திலே இந்திர ஜால மகேந்திர ஜாலங்களெல்லாம் நடக்கின்றன. இந்த க்ஷணமிருந்த தோற்றம் அடுத்த க்ஷணமிருக்காது. உலகத்திலுள்ள திரவியமுழுவதையும் செலவிட்டு வர்ணக் காட்சிகள் ஏற்படுத்திப் பார்ப்போமானாலும், அது ஸூர்யாஸ்தமன காலத்தில் வானத்திலே நாம் பொருட் செலவில்லாமல் பார்க்கக் கூடிய காட்சிகளிலே கோடியிலொரு பங்கு கூடக் காணாது. வாண வேடிக்கைகள் பார்க்க ஒரு செல்வன் பதினாயிரக் கணக்கான திரவியம் செலவிடுகிறான். அவனது செல்வத்தினாலன்றோ இந்தக் காட்சி சுலபமாகிறதென்று அதைப் பார்த்து ஆயிரம் ஏழைகள் பெருமூச்செறிகிறார்கள். ஸஹோதரா, ஸூர்யாஸ்தமனத்தின் விநோதங்களைச் சென்று பார். ஸூரியனைப் பார்த்தால் கண்ணுக்குக் கெடுதியென்று மூடர் நம்பிக்கையைப் பொருட்டாக்காதே. ஸூரியனைப் பார்ப்பது பாவமென்று சொல்லும் மூடர் சாஸ்திரத்தைக் கண் கொண்டு பார்க்காதே.

"நமது நாட்டில் வேத காலத்து ரிஷிகள் பிரக்ருதியின் ஸௌந்தர்யங்களைக் கண்டு மோஹித்துப் பரமானந்த மெய்தியவர்களாய்ப் பல அதிசயமான பாடல்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். பிரக்ருதியின் அழகைக் கண்டு பரவசமெய்தி காளிதாசன் முதலிய பெருங்கவிகள் அற்புதக் கவிதைகள் செய்திருக்கின்றனர். இக்காலத்தில்தான் இந்தத் துரதிர்ஷ்ட நிலை கொண்ட நாட்டில் வானம் பார்த்தறியாத மூடர்களெல்லாம் கவிகளென்று சொல்லி வெளிவருகிறார்கள்.

"ஸூர்யாஸ்தமனத்தின் அற்புத ஸௌந்தர்யங்களை எழுதி பிறர் மனதில் படும்படி செய்வது சாத்தியமில்லை. நேரிலே கொண்டு காட்டினாலும், பலருக்கு ஆரம்பத்திலே கண் கூசுவதாக அர்த்தமாகுமேயல்லாமல், விஷயம் தெரியாது. ஸஹோதரா, நீயாகவே போய்ப் பல தினம் அடுத்துப் பார்க்க வேண்டும். பிறகுதான் உனக்கு அந்த தெய்வீகக் காட்சி சிறிது சிறிதாக விளங்கும். ஸூர்யோதயத்திலேயும் ஸூர்யாஸ்தமனத்திலும்

வானத்தில் நடக்கும் இந்திர ஜாலக் காட்சியில் கணந்தோறும் புதிய புதிய விநோதங்கள் மாத்திரமேயன்றி இன்னுமொரு விசேஷமுண்டு. நேற்றிருந்தது போல நாளையிராது. தினந்தோறும் வெவ்வேறு வாய்ப்புகள், வியப்புகள் வெவ்வேறு உலகங்கள், வெவ்வேறு மகிமைகள், வெவ்வேறு கனவுகள், வெவ்வேறு ஆனந்தங்கள், வெவ்வேறு அநிர்வசனீயங்கள்.

"சில தினங்களின் முன்பு ஓர் மாலைப் பொழுதில் நான் கண்ட அதிசயங்களை ஒருவாறு இங்கு குறிப்பிடுகிறேன். அடிவானத்தில் ஸூர்ய கோளம் தகதகவென்று சுழன்று கொண்டிருந்தது. இருபது கோடி மின்னல்களை எடுத்து ஒரு சக்கரமாக வார்த்துச் சுழற்றுவது போலிருந்தது. ஆரம்பத்திலேதான் கண் கூசும். சிறிது நேரம் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தால், பிறகு கண் கூச்சம் தீர்ந்து போய் விடும். இரண்டு வட்டத் தகடுகள், ஒன்றின் மேலொன்று சுழலும். கீழேயிருப்பது சுத்தமான மின் வட்டம். மேலே மரகத வட்டம். பச்சை வர்ணம். அற்புதமான பசுமை.

"பச்சைத் தகடு பின்புறத்திலிருக்கும் மின் தகட்டை முழுதும் மறைத்துக் கொண்டிருக்கும். ஆயினும் இடையிடையே பின்னுள்ள வட்டத்தின் வயிரக் கிரணங்கள் கண் மீது பாயும்.

"பார், ஸூர்யனைச் சுற்றி மேகங்களெல்லாம் தீப்பட்டெரிவது போலத் தோன்றுகிறது! ஹா! என்ன வர்ணங்கள்! எத்தனை வித வடிவங்கள், எத்தனை ஆயிர விதமான கலப்புகள்! அக்னிக் குழம்பு. தங்கம் காய்ச்சி விட்ட ஓடைகள். எரிகின்ற தங்கத் தீவுகள்.

நீல ஏரிகள். கரும் பூதங்கள். எத்தனை வகை நீலம். எத்தனை விதச் செம்மை. எத்தனை வகைப் பசுமை. எத்தனை வகைக் கருமை! நீல ஏரியின் மீது மிதக்கும் தங்கத் தோணிகள். எரிகின்ற தங்க ஜரிகைக் கரை போட்ட கரிய சிகரங்கள். தங்கத் திமிங்கிலங்கள் மிதக்கும் கருங்கடல். எங்கு பார்த்தாலும் ஒளித்திரள். வர்ணக் களஞ்சியம். போ, போ என்னால் அதை வர்ணிக்க முடியாது" என்று பாரதியின் கவியுள்ளம், கலையுள்ளம் இலக்கிய உள்ளம் தனது உரை நடையில் விவரித்துக் கூறுகிறது.

பாஞ்சாலி சபதம் பாட்டு 175 வரிகள் 6,7 பற்றிய விளக்கத்தில் பாரதி கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறார்.

"நம்மவர் காத்திரும் பழவழக்கை மாத்திரமறந்து விட்டாய் - க்ஷத்திரியர்களுக்குள்ளேயிருக்கும் புராதன சம்பிரதாயமொன்றை மாத்திரம் நீ மறந்து விட்டாய் என்று சகுனி சொல்லுகிறான். வழக்கு - வழக்கம், பூர்வாசாரம், 'மாமூல்' அந்த பூர்வாசாரம் இன்னதென்பது பின்னே எட்டாம் வரியிற் கூறப்படுகிறது. 'மன்னர் வல்லிளைக்கழைத்திடில் மறுப்பது உண்டோ?" என ஒரு அரசனை மற்றொருவன் 'என்னுடன் சூதாட வா' என விளித்தழைக்கும்போது மாட்டேன் என்று சொல்லலாகாதென்பது கருத்து. க்ஷத்திரியர் நடத்தைகளுக்குத் தவிர்த்திருக்க வேண்டுமென்ற நல்ல கொள்கையால் விளைந்த கெட்ட வழக்கங்களில் இதுவொன்று அறிவுடையவர்கள் கூடி 'பூர்வாச சாரமென்ற காரணத்தால் தீய வழக்கங்களை அனுசரித்தல் பாரத தேசத்திற்கு ஏற்பட்ட சாபம். இப்போதுதான் நீங்கி வருகிறது." என்று கூறி பாரதி மேலும் தொடர்கிறார்.

பாட்டு 178-181 வரையிலான பாட்டு வரிகளிலே இப் 'பூர்வாசாரங்களில்' ஆராய்ச்சியில்லாது, பக்தி செலுத்துவோரின் மடமை காட்டப்படுகின்றது. பழமையிலே பெரும் பகுதி உயர்வு சான்றதுதான். அதிலும், பாரத தேசத்தினராகிய நம்மவரின் நடைகள் அறிவும் அறமும் பொதிந்தனவாகும். ஆயினும் இழிந்த அமானுஷக நடைகள் சில இவற்றோடு கலந்துள்ளன.

"எனது தந்தை க்ஷய நோய் வந்து இறந்து போனான். எனக்கும் க்ஷய நோய் வந்திருக்கிறது. எங்கள் பாட்டனுக்கும் இந்த நோயுண்டு. ஆதலால் இந்த நோய் தீர்ப்பதற்கு நான் மருந்து தின்னமாட்டேன்" என்று ஒரு மனிதன் சொல்லுவானானால் அவன் எவ்வளவு பெரிய மூடன்? லோக க்ஷேமத்துக்கும் லோகாபிவிருத்திக்கும் இந்த மாமூல் பக்தி எத்தனை பெரிய இடையூறு என்பதை நம்மவர் இன்னும் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை" என்று பாரதி குறிப்பிடுகிறார்.

பாரதியின் உரைநடை பற்றிய இந்த எடுத்துக் காட்டுகளும் நாம் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியவைகளாகும்.

பாரதியின் பகவத் கீதை தமிழாக்கம்

பாரதி பெருங்கவிஞன் என்ற பெயர் பெற்றுள்ளார். புரட்சிகர ஜகநாயகப் பெரும்புலவனாக நாட்டில், நாட்டு மக்களிடையில் அங்கீகாரம் பெற்றிருக்கிறார் என்று கூறலாம். ஆயினும் அவருடைய கவிதைகள் பிரபலமாகியுள்ள அளவிற்கு அவருடைய கட்டுரைகளும் கதைகளும் பிரபலமாகப் பரவியுள்ளன என்று கூற முடியவில்லை. அவருடைய உரைநடைப் பகுதியாக அவருடைய கட்டுரைகளும் கதைகளும் கூறப்படும் அளவுக்குக் கூட அவருடைய பகவத் கீதை தமிழாக்கம் பிரபலமாகியுள்ளது என்று கூற முடியாது.

பாரதியின் பகவத் கீதை தமிழாக்கம் ஒரு அற்புதமான படைப்பாகும். அவர் தன்னுடைய பகவத் கீதை தமிழாக்க நூலுக்கு ஒரு மிக அற்புதமான முன்னுரை எழுதியுள்ளார். அந்த முன்னுரை பாரதியின் உரை நடைக்கு மணி முடியாகும். அந்த முன்னுரை ஒரு தனி இலக்கியமாக அமைந்துள்ளது. அந்த முன்னுரை பதினைந்து பகுதிகளாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதிலுள்ள பாரதியின் உரைநடை மொழிச் சிறப்பைக் காண்பதும் கண்டறிவதும் நமது கடமையாகும். அந்த உரை நடையிலும் பாரதியின் இயல்பான மொழிச்சிறப்பையும் கருத்து வேகத்தையும் காணலாம். அவற்றில் சில பகுதிகளைக் காணலாம்.

முன்னுரையின் 1ம் பகுதியில்,

"அறிவுத் தெளிவைத் தவற விடாதே. பின் ஓயாமல் தொழில் செய்து கொண்டிரு. நீ எது செய்தாலும் அது நல்லதாகவே முடியும். நீ சும்மா இருந்தாலும் அப்போது உன் மனம் தனக்குத்தான் ஏதேனும், நன்மை செய்து கொண்டேயிருக்கும். உடம்பினால் செய்யப்படும் தொழில் மாத்திரமே தொழிலன்று. மனத்தால் செய்யப்படும் தொழிலும் தொழிலேயாம். ஜபம் தொழில் இல்லையா? படிப்பு தொழில் இல்லையா? மனனம் தொழில் இல்லையா? சாஸ்திரங்களெல்லாம் கவிதைகளெல்லாம், நாடகங்கள் எல்லாம்

சட்டங்களெல்லாம், வேதங்களெல்லாம், புராணங்களெல்லாம் கதைகளெல்லாம் காவியங்களெல்லாம் தொழில்கள் அல்லவா? இவையெல்லாம் உடம்பாற் செய்வதின்றி மனத்தாற் செய்யப்படுவன அன்றோ.

"அறிவுத் தெளிவைக் கலங்க விடாதே" என்று கூறுகிறார்.

முன்னுரையின் 2ம் பகுதியில்:-

"எல்லாத் துயரங்களும் எல்லா அச்சங்களும் எல்லாக் கவலைகளும் நீங்கி நிற்கும் நிலையே முக்தி. அதனை எய்த வேண்டுமென்ற விருப்பம் உனக்கு உண்டாயின் நீ அதற்குரிய முயற்சி செய். இல்லாவிட்டால் துன்பங்களிலே கிடந்து ஓயாமல் உழன்று கொண்டிரு. உன்னை யார் தடுக்கிறார்கள்? ஆனால் நீ எவ்விதச் செய்கை செய்த போதிலும் 'அது உன்னுடைய செய்கையில்லை. கடவுளுடைய செய்கை' என்பதை அறிந்து கொண்டு செய். அதனால் உனக்கு நன்மை விளையும் என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. 'ஸர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத்" என்பது ஸநாதன தர்மத்தின் சித்தாந்தம். எல்லாம் கடவுள் மயம். எல்லாத் தோற்றங்களும், எல்லா வடிவங்களும், எல்லா உருவங்களும், எல்லாக் காட்சிகளும், எல்லாக் கோலங்களும், எல்லா நிலைமைகளும், எல்லா உயிர்களும், எல்லாப் பொருள்களும், எல்லா சக்திகளும், எல்லா நிகழ்ச்சிகளும், எல்லாச் செயல்களும் எல்லாம் ஈசன் மயம். (ஆதலால், எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று சமானம்). 'ஈசாவாஸ்யம் இதம் ஸர்வம் யத் கிஞ்ச ஜகத்யாம் ஜகத்" என்று ஈசாவாஸ்யோபநிஷத் சொல்லுகிறது. அதாவது – 'இவ்வுலகத்தில் நிகழ்வது யாதாயினும் அது கடவுள் மயமானது' என்று பொருள் படும்" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

முன்னுரையின் 3ம் பகுதியில்

"எல்லாச் செயல்களையும் கடவுளுக்கென்று சமர்ப்பித்து விட்டுப் பற்றுதல் நீங்கி எவன் தொழில் செய்கிறானோ அவனைப் பாவம் தீண்டுவதில்லை. தாமரையிலை மீது நீர்போல (கீதை 5ம் அத்தியாயம் 10ம் சுலோகம்)

"சால நல்ல செய்தியன்றோ, மாநுடர்காள், இஃது உங்களுக்கு? பாவத்தைச் செய்யாமலிருக்கும் வழி தெரியாமல் தவிக்கும் மானுடரே, உங்களுக்கு இந்த ச்லோகத்தில் நல்வழி காட்டியிருக்கிறான் கடவுள். ஈசனைக் கருதி, அவன் செயலென்றும், அவன் பொருட்டாகச் செய்யப்படுவதென்றும் நன்கு தெளிவெய்தி, நீங்கள் எத்தொழிலைச் செய்யப் புகுந்தாலும், அதில் பாவம் ஒட்டாது. தாமரையிலை மீது நீர் தங்காமல் நழுவி ஓடி விழுவது போல், உங்கள் மதியைப் பாவம் கவர்ந்து நிற்கும் வலியற்றதாய் உங்களை விட்டு நழுவியோடிப் போய் விடும்" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

முன்னுரை 4ம் பகுதியில்

"எனவே, கண்ணபிரான் மனிதருக்குள் ஜாதி வேற்றுமையும், அறிவு வேற்றுமையும் பார்க்கக் கூடாதென்பது மட்டுமேயன்றி எல்லா உயிர்களுக்குள்ளேயும் எவ்வித வேற்றுமையும் பாராதிருத்தலே ஞானிகளுக்கு லக்ஷணமென்று சொல்லுகிறார்.

"எல்லாம் கடவுள் மயம் அன்றோ" எவ்வுயிரிலும் விஷ்ணுதானே நிரம்பியிருக்கிறான்? 'ஸர்வமிதம் ப்ரஹ்மம்' பாம்பும் நாராயணன். நரியும் நாராயணன் பார்ப்பானும் கடவுளின் ரூபம், பறையனும் கடவுளின் ரூபம். இப்படியிருக்க ஒரு ஜந்து மற்றொரு ஜந்துவை எக்காரணம் பற்றியும் தாழ்வாக நினைத்தல் அஞ்ஞானத்துக்கு லக்ஷணம். அவ்விதமான ஏற்றத் தாழ்வு பற்றிய நினைப்புக்களுடையோர் எக்காலத்தும் துக்கங்களிலிருந்து நிவர்த்தியடைய மாட்டார். வேற்றுமையுள்ள இடத்தில் பயமுண்டு; ஆபத்துண்டு, மரணமுண்டு, எல்லா வேற்றுமைகளும் நீக்கி நிற்பதே ஞானம். அதுவே முக்திக்கு வழி" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

முன்னுரையின் 5ம் பகுதியில்

"இங்கு தொழில் செய்யும்படி தூண்டியிருப்பது முக்கியமன்று. அதனை எந்த நிலையிலிருந்து, எந்த மாதிரியாகச் செய்யவேண்டுமென்று பகவான் காட்டியிருப்பதே மிக மிக முக்கியமாகக் கொள்ளத் தக்கது.

"பற்று நீக்கித் தொழில் செய்; பற்று நீக்கி பற்று நீக்கி, பற்று நீக்கி, பற்று நீக்கி இதுதான் முக்கியமான பாடம். தொழில்தான் நீ செய்து தீர வேண்டியதாயிற்றே? நீ விரும்பினாலும் விரும்பாவிடினும் இயற்கை உன்னை வற்புறுத்தித் தொழிலில் மூட்டுவதாயிற்றே? எனவே அதை மீட்டு மீட்டுச் சொல்வது கீதையின் முக்கிய நோக்கமன்று.

தொழிலின் வலைகளில் மாட்டிக் கொள்ளாதே. அவற்றால் இடர்ப்படாதே. அவற்றால் பந்தப்படாதே. தளைப்படாதே. இதுதான் முக்கிய உபதேசம். எல்லாவிதமான பற்றுக்களையும் களைந்து விட்டு மனச் சோர்வுக்கும், கவலைக்கும், கலகத்துக்கும், பயத்துக்கும் இவையனைத்திலுங்கொடியதாகிய ஐயத்துக்கும் இடங்கொடாதிரு. "ஸம்சயாத்மா விநச்யதி" - 'ஐயமுற்றோன் அழிவான்' என்று கண்ணபிரான் சொல்லுகிறான்' என்று பாரதியார் குறிப்பிடுகிறார்.

முன்னுரையின் 6ம் பகுதியில்

"இனி, 'இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒன்றாகக் கருதிடல் அவசிய மென்கையில், அப்போது கடவுளை நம்புவதென் பொருட்டு? கடவுள் நம்மை அச்சந் தீர்த்துக் காப்பார் என்று எதிர்பார்ப்பது எதன் பொருட்டு? நமக்குத் தீங்கு நேர்ந்தாலும், நன்மை நேர்ந்தாலும், வாழ்வு நேர்ந்தாலும், மரணம் நேர்ந்தாலும் எல்லாம் கடவுள் செயலாகையாலே, நாம் எல்லாவற்றையும் சமமாகக் கருத வேண்டுமென்று பகவத்கீதை சொல்லுகையில், நமக்குக் கடவுளின் துணை எதன் பொருட்டு? நம்மைக் கற்றூணுடன் வலியக் கட்டியபோதேனும் கடலின் வீழ்த்தினால், நாம் இதுவும் கடவுள் செயலென்று கருதி அப்படியே மூழ்கி இறந்து விடுதல் பொருந்துமன்றி, அப்போது நமச்சிவாய, நமச்சிவாயா என்று கவி நம்மைக் காத்துக் கொள்ள ஏன் முயல வேண்டும்?" என்று சிலர் ஆக்ஷேபிக்கலாம். இந்த ஆக்ஷேபம் தவறானது. யாங்ஙனமெனில், சொல்லுகிறேன், முந்திய கர்மங்களால் நமக்கு விளையும் நன்மை தீமைகளைச் சமமாகக் கருதி நாம் மனச் சஞ்சலத்தை விட்டுக் கடவுளை நம்பினால் அப்போது கடவுள் நம்மைச் சில வலிய சோதனைகளுக்கு உட்படுத்துகிறார். அந்தச் சோதனைகளில் நாம் மனஞ்சோர்ந்து கடவுளிடம் நம்பிக்கையை இழந்து விடாமல் இருப்போமாயின், அப்போது நமக்குள் ஈசனே வந்து குடி புகுகிறான். அப்போது நமக்குத் துக்கங்களே நேர்வதில்லை. ஆபத்துக்கள் நம்மை அணுகா. மரணம் நம்மை அணுகாது. எல்லாவிதமான ஐயுறவுகளும் கவலைகளும், துயரங்களும் தாமாகவே நம்மை விட்டு நழுவி விடுகின்றன. இந்த உலகத்திலேயே நாம் விண்ணவரின் வாழ்க்கை பெற்று நித்தியானந்தத்தை அனுபவிக்கிறோம்' என்று பாரதி சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

முன்னுரை 7ம் பகுதியில்

"இறந்து போன ஜீவன் முக்தர்கள் யாவரும் ஜீவன் முக்தியை எய்திய பின் அந்த நிலையினின்றும் வழுவியவர்களாகவே கருதப்படுதல் வேண்டும். நித்திய ஜீவிகளாய் மண்மேல் அமரரைப் போல வாழ்வாரே நித்திய ஜீவன் முக்தராவர் அத்தகைய நிலையை இந்த உலகில் அடைதல் சாத்தியமென்று மேற்கூறிய இரண்டு சுலோகங்களிலே கடவுள் போதிக்கிறார். அதற்கு உபாயமும் அவரே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். குளிர் - வெம்மை, இன்பம் - துன்பம் எனும் இவற்றை விளைக்கும் இயற்கையின் அனுபவங்கள், தெய்வக்கிருபையால் சாசுவதமல்ல, அநித்யமானவை. தோன்றி மறையும் இயல்புடையன. ஆதலால் இவற்றைக் கண்டவிடத்தே வெஞ்சமுறுதலும், நெஞ்சுடைந்து மடிதலும் சால மிக பேதமை யாமன்றோ? ஆதலால் இவற்றைக் கருதி எவனும் மனத்துயரப்படுதல் வேண்டா. அங்ஙனம் துயர்ப்படாதிருக்கக் கற்பான் சாகாமலிருக்கத் தகுவான். இஃது ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய கொள்கை. இதுவே அவருடைய உபதேசத்தின் சாராம்சம். பகவத் கீதையின் தாற்பர்யம். எனவே பகவத் கீதை அமிர்த சாஸ்திரம்" என்று பாரதியார் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

முன்னுரை 8ம் பகுதியில்

"அமிர்த சாஸ்திரம்" அதாவது சாகாமலிருக்க வழி கற்றுக் கொடுக்கும் சாஸ்திரமாகிய பகவத் கீதையைச் சிலர் கொலை நூலாகப் பாவனை செய்கிறார்கள். துரியோதனாதிகளைக் கொல்லும்படி, அர்ஜுனனைத் தூண்டு வதற்காகவே இந்தப் பதினெட்டு அத்தியாயமும் கண்ணபிரானால் கூறப்பட்டன வாதலால், இது கொலைக்குத் தூண்டுவதையே தனி நோக்கமாகவுடைய நூலென்று சிலர் பேசுகிறார்கள். கொலை செய்யச் சொல்ல வந்தவிடத்தே, இத்தனை வேதாந்தமும் இத்தனை தத்வ ஞானமும், இத்தனை துக்க நிவர்த்தியும் இத்தனை சாகாதிருக்க வழியும் பேசப்படுவதென்னே என்பதை அச்சில மூடர் கருதுகின்றிலர்.

க்ஷத்திரிய அரசர் படித்துப் பயன்பெறச் செய்ய வேண்டுமென்பதே இந்த நூலின் விசேஷ நோக்கம். பூமண்டலத்தாரனைவருக்கும் பொதுமையாகவே விடுதலைக்குரிய வழிகளை உணர்த்த வேண்டுமென்று கருதி எழுதப்பட்டதே பகவத் கீதை. இதில் ஐயமில்லை. எனினும் இந்த நூல் க்ஷத்திரிய மக்களுக்கு

......63....

விசேஷமாக உரியது. இது அவர்களுக்குள்ளேயே அதிகமாக வழங்கி வந்தது. வேதங்கள் எப்படி உலகத்துக்கெல்லாம் பொதுவே ஆயினும் பிராமணர்களுக்கு விசேஷமாக உரியனவோ அதுபோலவே புராணங்கள் க்ஷத்திரியர்களுக்கு உரியன.

"மேலும் கீதையைச் சொன்னவர் ராஜா, கேட்டவர் ராஜா.

"ஆதலால் க்ஷத்திரிய அரசருக்கு இதில் ரஸம் உண்டாகும் பொருட்டாக இது போர்க்களத்தை முகவுரையாகக் கொண்ட மகா அற்புத நாடகத் தொடக்கத்துடன் ஆரம்பிக்கிறது. இஃது, 'இந்நூல் ஞான சாஸ்திரங்களில் முதன்மைப்பட்டிருப்பது போல், காவிய வரிசையிலும் மிக உயர்ந்த தென்பதற்குச் சான்றாகும்" என்று பாரதி குறிப்பிடுகிறார்.

முன்னுரை 9ம் பகுதியில்

"உறிந்துக்களாலே உறிந்து தர்மத்தின் மூன்று ஆதார நிதிகளாகக் கருதப்படும் பிரஸ்தான திரயங்களாகிய உபநிஷத், பகவத் கீதை இரண்டாவதென்பதை இந்த சில மூடர் மறந்துவிடுகின்றனர். 'இதற்கு – அதாவது பகவத் கீதைக்கு சங்கரர், ராமானுஜாசாரியர், மத்வாசாரியர் என்ற மூன்று மத ஸ்தாபகாசாரியரும் வியாக்யானமெழுதி, இதனை உறிந்து தர்மத்தின் ஆதாரக்கற்களில் ஒன்றாக நாட்டியிருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த மூடர் அறிந்திலர். கொலைக்குத்தூண்டும் நூலொன்றுக்கு சங்கராசாரியர் பாஷ்யம் எழுதுவதென்றால், அஃது எத்தனை விநோதமாக இருக்குமென்பதைக் கருதித் தம்மைத் தாமே நகைக்குந் திறமையிலர்.

"கொலை எவ்வளவு தூரம், பகவத் பாத சங்கராசாரியர் எவ்வளவு தூரம்

"மேலும் நாம் மேலே கூறியபடி, பகவத் கீதையைக் கொலை நூலென்று வாதாடுவோர் அதில் முகவுரை மாத்திரம் படித்தவர்களேயன்றி நூலின் உட்பகுதியில் நுழைந்து பார்த்தவரல்லர் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

"ஈசனைச் சரணாகதி அடைந்து இகலோகத்தில்மோக்ஷ சாம்ராஜ்யத்தை எய்தி நிகரற்ற ஆனந்தக் களியில் மூழ்கி வாழும்படி வழி காட்டுவதே பகவத் கீதையின் முக்கிய நோக்கம். ஆதலால் இஃது கர்ம

.....64...

சாஸ்திரம். இஃது பக்தி சாஸ்திரம், இஃது யோக சாஸ்திரம், இஃது ஞான சாஸ்திரம், இஃது மோக்ஷ சாஸ்திரம், இஃது அமரத்வ சாஸ்திரம்" என்று விளக்கம் கூறி பாரதியார் நமக்கு ஒரு அற்புதமான காட்சியைக் காட்டுகிறது. அவர் கூறியுள்ள சிறந்த கருத்துச் செறிவு மிக்க சொற்களும் சொற்றொடர்களும் பாரதியின் உரைநடைக்குத் தனிச் சிறப்பைத் தந்திருக்கின்றன.

முன்னுரை 10ம் பகுதியில்

"மகம் இயற்கையாலும் தீய சகவாசத்தாலும் ஆத்மாவுக்குத் துன்பமிழைத்தல் பிரத்திக்ஷம் நல்ல கட்டத்தாலும், நல்ல பயிற்சியாலும் அதனை உபகார வஸ்துவாகச் செய்தல் சாத்தியமென்பது யோகிகளின் சர்வ சாதாரண அநுபவம்.

"எல்லாம் கடவுளுடைய செயலென்பது பொது உண்மை. பரம சத்தியம். ஆயினும் மனிதருக்குத் துன்பமுண்டு. எல்லாம் கடவுளுடைய வடிவமென்பது பரம சத்தியம். எனினும் ஜீவர்கள் துயரப்படுவதைப் பிரத்யக்ஷமாகக் காணுகிறோம்.

"சூரிய கோளங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதித் தூளாகின்றன. இவையனைத்தும் புதியன புதியனவாகத் தோன்றுகின்றன. கோடிப் பொருள்கள்—

"கோடியா? ஒரு கோடியா? கோடி கோடியா? கோடி கோடி கோடி கோடி கோடியா? அன்று அநந்தம், எண்ணத் தொலையாதன. எண்ணத் தொலையாத பொருள்கள் க்ஷணந்தோறும் தோன்றுகின்றன. எண்ணத் தொலையாத பொருள்கள் க்ஷணந்தோறும் தோன்றி மடிகின்றன. எல்லாம் கடவுளுக்கு ஒரே மாதிரி. சலித்தல் அவருடைய இயல்பு. அவருடைய சரீரமாகிய ஜகத் ஓயாமல் சுழன்று கொண்டிருத்தல் இயற்கை. இதனால் அவருக்கு அசைவில்லை. அவருக்கு அழிவில்லை." என்று பாரதியார் கூறுகிறார்.

முன்னுரை 12ம் பகுதியில்

"இயற்கை விதியை அனுசரித்து வாழ வேண்டும். அதனால் எவ்விதமான தீமையும் எய்த மாட்டாது. எனவே சாதாரண

புத்தியே பரம மெய்ஞ்ஞானம். இதனை ஆங்கிலேயர், 'காமன் சென்ஸ்' என்பர். சுத்தமான – மாசுபடாத – கலங்காத – அஞ்சாத, பிழை படாத – சாதாரண அறிவே பரம மெய்ஞ்ஞானமாகும்.

"சாதாரண ஞானத்தைக் கைக்கொண்டு நடத்தலே எதிலும் எளிய வழியாம். சாதாரண ஞானமென்ற சொல் மாத்திரத்தில் அது எல்லாருக்கும் பொதுவென்று விளங்குகிறது. ஆனால், சாதாரண ஞானத்தின்படி நடக்க எல்லாரும் பின் வாங்குகிறார்கள். சாதாரண ஞானத்தின்படி நடக்க வொட்டாமல் ஜீவர்களைக் காமக்குரோதாதிகள் தடுக்கின்றன. சாதாரண ஞானத்தின் தெளிவான கொள்கையாதெனில் 'நம்மை மற்றோர் நேசிக்க வேண்டுமென்றால் நாம் மற்றோரை நேசிக்கவேண்டுமென்பது, நேசத்தாலே நேசம் பிறக்கிறது. அன்பே அன்பை விளைவிக்கும்" என்று பாரதியார் ஒரு புதிய தெளிவான கருத்தை தமது உரைநடை வாசகத்தில் குறிப்பிடுவதைக் காண்கிறோம்.

முன்னுரை 13ம் பகுதியில்

"கடவுள் ஓயாமல் தொழில் செய்து கொண்டேயிருக்கிறான். அவன் அண்ட கோடிகளைப் படைத்த வண்ணமாகவும், காத்த வண்ணமாகவும் அழித்த வண்ணமாகவும் இருக்கிறான். இத்தனை வேலையும் ஒரு சோம்பேறி கடவுளால் செய்ய முடியுமா? கடவுள் கர்ம யோகிகளிலே சிறந்தவன். அவன் ஜீவாத்மாவுக்கும் இடைவிடாத தொழிலை விதித்திருக்கிறான், சம்சாரத்தை விதித்திருக்கிறான். குடும்பத்தை விதித்திருக்கிறான், மனைவி மக்களை விதித்திருக்கிறான். சுற்றத்தாரையும் அயலாரையும் விதித்திருக்கிறான். நாட்டில் மனிதர் கூட்டுறவைத் துறந்த ஒருவன் காட்டுக்குச் சென்ற மாத்திரத்தாலே அங்கு அவனுக்கு உயிர்க் கூட்டத்தின் சூழல் இல்லாமற் போய் விட மாட்டாது. எண்ணற்ற விலங்குகளும், பறவைகளும், ஊர்வனவுமாகிய ஜீவர்களும், மரம் செடி கொடிகளாகிய உயிர்ப்பொருள்களும் அவனைச் சூழ்ந்து நிற்கின்றன. சூழமிருகங்களை வைத்துக் கொண்டு அவற்றுடன் விவகரித்தல் மனிதக் கூட்டத்தினிடையே இருந்து அதனுடன் விவகரிப்பதைக் காட்டிலும்,

....66....

என்றென்றேனும் கவலைக் குறைவுக்கு இடமாவதென்றேனும் கருதுவோன் தவறாக யோசனை பண்ணுகிறான். மனிதர் எத்தனை கொடியோராயினும், மூடராயினும், புலி கரடி ஓநாய் நரிகளுடன் வாழ்வதைக் காட்டிலும் அவர்களிடையே வாழ்தல் ஒருவனுக்குஅதிக நன்மை பயக்கக் தக்கது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் 'கொடுங்கோல் மன்னர் வாழும் நாட்டில் கடும் புலி வாழுங்காடும் நன்றே' என் முன்னோர் குறிப்பிட்டபடி கடும் புலி வாழுங்காட்டைக் காட்டிலும் நாட்டை ஒருவனுக்கு அதிகக் கஷ்டமாக்கக் கூடிய மனிதரும் இருக்கக் கூடுமென்பது மெய்யே. ஆனால் இந்நிலையைப் பொது விதியாகக் கருதலாகாது. பொது விதியை ஸ்தாபகம் செய்வதாகிய விதி விலக்கென்றே கருதத்தகும்" என்று பாரதியார் குறிப்பிடுகிறார்.

அதே பகுதியில் பாரதியார் இல்லறம் துறவறம் பற்றி மேலும் விவரிக்கிறார். துறவறம் சிறந்தது என்று பாரதியார் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இல்லறமே சிறந்தது என்பது அவருடைய கொள்கை. 'இல்லறமல்லது நல்லறமில்லை என்பதை முழுமையாக ஏற்றுக் கொண்டிருப்பவர். அதனால், பகவத் கீதை ஒரு சந்நியாச நூல் என்று கூறப்படும் கருத்தை மறுத்து அவர் வாதாடுகிறார். அதற்காக இல்லறம் துறவறம் ஆகிய இரண்டையும் சம நிலையில் கண்ட தாயுமானஸ்வாமியின் கூறிய 'மந்த மதகரிமுகிற்குலமென்ன' என்று தொடங்கும் பாடலை மேற்கோள் காட்டி அப்பாடலுக்கு தனது உரைநடையில் பொருள் கூறுகிறார். அது வருமாறு:-

"மதமேறிய யானைகள் மேகக் கூட்டங்களைப் போல் மலிந்து நிற்கும் வாயில்களையுடைய அரண்மனையில், சந்திரனை அளாவுவன போன்ற உயரமுடைய மாடங்களும் கூடங்களும் சிகரங்களும் சூழ்ந்திருப்ப, அவற்றிடையே நிலா விளையாட்டுக்காகச் சமைக்கப்பட்டிருக்கும் சந்திரகாந்த மேடைகளின் மேலே இனிய தமிழ்ப் பேச்சுக்கும் இனிய தமிழ்ப் பாட்டுக்கும் நாட்டியங்களுக்குமிடையே முத்தொளி வீசும் நகை புரிகின்ற மாதர்களுடனே முத்து முத்தாக உரையாடி முத்தமிட்டு முத்தமிட்டுக் குலாவிக் காதல் நெறியில் இன்புற்றிருந்தாலென்ன? அஃதன்றி யோக வழியிலே சென்று மூச்சை அடக்கிக் கொண்டு ஆயுதங்களைப் போல வலிய நகங்களையுடைய புலி சிங்கம் கரடி முதலியன பதுங்கிக் கிடக்கும் பொந்துகளையுடைய காட்டு மலையுச்சியில் தாமொரு பொந்தில்

இருந்தாலென்ன? உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்குவதோர் உண்மை கூறுகின்றோம். 'சலனமின்றி மனதிலே சாந்த நிலை பெற்றோர் உய்வார்? இஃதன்றோ ஜனகன் முதலியோரின் முடிபாவது? எங்கும் நிறைவுற்றதாய்ப் பிரிக்கப்படாத மூலப் பொருளே, அறிவும் உண்மையும் மகிழ்ச்சியும் ஆகிய கடவுளே" என்று நல்ல தமிழில் பாரதியார் விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.

மேலும் துறவு வழி பற்றி அதை மறுத்து பாரதியார் கூறுகிறார்.

"வேத காலத்தில் இந்தத் துறவு வழி ஹிந்துக்களுக்குள்ளே கிடையாது. வேத காலத்தில் சந்நியாசம் நமக்குள்ளே இருந்திருப்பதாக ஸ்வாமி விவேகானந்தர் சொல்லியிருக்கிறார். வசிஷ்டர், வாமதேவர் முதலிய வேத ரிஷிகள் அத்தனை பேரும் மணம் புரிந்து கொண்டு மனைவி மக்களுடனே இன்புற்று வாழ்ந்தனர். புலன்களை அடக்கியாளும் பொருட்டாக, அக்காலத்தில் ரிஷிகள் பிரம்மசாரிகளாக இருந்து நெடுங்காலம் பலவகைக் கொடிய தவங்கள் செய்ததுண்டு. ஆனால் குறிப்பிட்ட காலம் வரை தவங்கள் செய்து முடித்துப் பிறகு இல்வாழ்க்கையில் புகுதலே மகரிஷிகளுக்கு வழக்கமாக நடைபெற்று வந்தது. மஹாபாரதத்திலும் மற்றப் பூர்வ புராணங்களிலும் வேத ரிஷிகளைப் பற்றிய கதைகளும் சரித்திரங்களும் ஒரே சித்தாந்தமாக வேத ரிஷிகளுக்குத் துறவறம் என்ற விஷயமே இன்னதென்று தெரியாது என்ற என் வார்த்தையை நிலை நிறுத்துகின்றன. மேலும் ஸ்வாமி விவேகானந்தர் வேதத்தின் பிற்சேர்க்கைகளாகிய உபநிஷத்துக்களையே முக்கியமாகப் பயின்றவர். இந்த உபநிஷத்துக்கள் வேதாந்தம் என்ற பெயர் படைத்தன. அதாவது வேதத்தின் நிச்சயம். இவை வேத ரிஷிகளால் சமைக்கப்பட்டனவல்ல. பிற்காலத்தவர்களால் சமைக்கப்பட்டன. ஸம்ஹிதைகள் என்ற மந்திரங்களே சொல்லப்படுவனவே உண்மையான வேதங்கள். அவையே ஹிந்து மதத்தின் வேர். அவையே வசிஷ்ட வாமதேவாதி தேவ ரிஷிகளின் கொள்கைகளைக் காட்டுவன, உபநிஷத்துக்கள் மந்திரங்களுக்கு விரோதமல்ல. அவற்றுக்கு சாஸ்திர முடிபு

அவற்றின் சிரோபூடணம் ஆனால் பச்சை வேதம் என்பது மந்திரம் அல்லது சம்ஹிதை எனப்படும் பகுதியேயாகும்" என்று பாரதி குறிப்பிடுகிறார். மேலும்:

"இங்ஙனம் இருக்கப் பிற்காலத்து ஆசாரியர்களிலே சிலர் வேதத்தைக் கர்ம காண்டம் என்றும் அதனால் தாழ்ந்தபடியைச் சேர்ந்த தென்றும் உபநிஷத்தே ஞானகாண்டம் என்றும், ஆதலால் அது வேதத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த தென்றும் கருதுவாராயினர்.

"இங்ஙனம் பிற்காலத்து ஆசாரியர்கள் நினைப்பதற்கு உண்டான காரணங்கள் பல. அவற்றுட் சிலவற்றை இங்கே தருகிறேன்.

முதலாவது காரணம் வேத பாஷை மிகவும் பழமைப்பட்டுப் போனபடியால் அதன் உண்மையான பொருளைக் கண்டு பிடித்தல் மிகவும் துர்லபமாய் விட்டது. நிருத்தம் என்ற வேத நிகண்டையும் பிராம்மணங்கள் என்று சொல்லப்படும் பகுதிகளிலே காணப்படும் வேத மந்திர விளக்கங்களையும் கற்ற பின்பே, ஒருவாறு வேத மந்திரங்களின் பொருளையறிதல் சாத்தியமாயிற்று. வேதம் பிரம்மாண்ட நூல். அதில் இத்தகைய ஆராய்ச்சி செய்வார் மிகச் சிலரேயாவர். இப்போது வேதத்திற்கு விளக்கும் போல நிற்கும் சாயணரென்ற வித்தியாரண்ய சங்கராசாரியரின் பாஷ்யம் பிராம்மணங்களையும் நிருத்தத்தையுமே ஆதாரமாகவுடையது. பிராம்மணங்களில் பெரும்பாலும் கற்பனைக் கதைகளும் கற்பிதப் பொருள்களுமே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. நிருத்தத்திலோ என்றால் பெரும்பாலும் வேத பதங்களுக்குச் சரியான பொருளே கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பல இடங்களில் அதன் தாது நிச்சயங்கள் மிகவும் சமசயத்துக்கு இடமாகவும் சில இடங்களில் அதன் பொருட் கோளே பிழை பட்டதாகவும் இருக்கிறது" என்பது பாரதி வாக்கு.

பகவத் கீதை முன்னுரையின் நிறைவாக "உலகமெல்லாம் கடவுள் மயம் என்ற உண்மையான வேதாந்தத்தைக் கீதை ஆதாரமாக உடையது. மாயை பொய்யில்லை. பொய் தோன்றாது பின் மாறுகிறதே

யெனில், மாறுதல் மாயையின் இயற்கை. மாயை பொய்யில்லை. அது கடவுளின் திருமேனி. இங்குத் தீமைகள் வென்றொழிந்தற்குரியன, நன்மைகள் செய்வதற்கும் எய்துவதற்கும் உரியன. சரணாகதியால் — கடவுளிடம் தீராத மாறாத பக்தியால் — யோகத்தை எய்துவீர்கள். எல்லா ஜீவர்களையும் சமமாகக் கருதக் கடவீர்கள். அதனால் விடுதலையடைவீர்கள். சத்திய விரதத்தால் ஆனந்தத்தை அடைவீர்கள். இல்லறத் தூய்மையால் ஈசத்தன்மையடைவீர்கள்.

"இந்த மகத்தான உண்மையையே கீதை உபதேசிக்கிறது" என்று பாரதி கூறி முடிக்கிறார்.

பாரதியின் கவிதைகளைப் போல இவருடைய உரைநடைப் பகுதிகளும் பல பரிமாணங்களைக் கொண்டவை. அவருடைய உரைநடை மொழி பழமையிலிருந்து வேர் விட்டு எழுந்து புதுமை பெற்று வளர்ந்திருக்கிறது. மறுமலர்ச்சி பெற்று இதழ்விரித்து மணம் வீசுகிறது.

பாரதியின் உரை நடை மொழி நவீன தமிழ் உரைநடைக்கு முன்னோடி என்று கூறலாம். தமிழ் உரை நடை மொழிக்கு பாரதியின் உரைநடை மொழி ஒரு சகாப்தத்தைத் தொடக்கி வைத்திருக்கிறது எனக் கூறலாம். பாரதி தொடக்கி வைத்த தமிழ் உரைநடை அவர் வழியில் ஒரு புதிய மரபை உருவாக்கி வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. பாரதியின் உரை நடையில் அக்காலத்தில் கற்றோரிடம் பழக்கத்திலிருந்த வடமொழி சொற்களும் வடமொழி சார்ந்த எழுத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. அவையும் காலத்தால் மாறி வந்திருக்கின்றன.

பாரதியின் உரைநடை எந்தப் பொருளைப் பற்றியதாயினும் ஒரு உயிர்த்துடிப்புடன் அப்பொருளைப் பற்றிய கருத்தைச் செறிவுடன் விளக்குவதைக் காண்கிறோம். பாரதியின் கவிதைகளைப் போலவே அவருடைய உரைநடைப் பகுதிகளும் தமிழ் மொழியின் நவீன கால வளர்ச்சிக்கு பெரும் ஊக்கமளித்திருக்கிறது என்று உறுதியாகச் கூறலாம். அதற்காக பாரதிக்கு தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. பாரதி நாமம் வாழ்க.

*****

— அ. சீனிவாசன்.

முகவரி
அ. சீனிவாசன்
10/6 வேதாசலம் தெரு